

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

*Doctrinile
fundamentale
ale Bisericii
Adventiste
de Ziua
a Șaptea*

Anul LIX
septembrie — octombrie
1982

*Scumpi frați și stimate surori,
lubiți conlucrători,*

In numărul de față al revistei noastre se prezintă punctele de credință — douăzeci și șapte la număr — ale Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Este o necesitate stringentă ca punctele fundamentale de credință ale bisericii noastre să fie înfățișate în mod clar frățietății întregi, tuturor, pentru ca nimeni să nu interpreteze greșit ceea ce sintem și credem noi.

Ce cred oare Adventiștii de Ziua a Șaptea? Sint ei o biserică creștină... sau nu? Doctrina și practicile lor, sint conforme cu învățăturile Sfințelor Scripturi, putînd fi astfel considerată ca făcînd parte din familia cea mare a bisericilor creștine? Este Biserica A.Z.Ș. ostilă prefacerilor sociale contemporane? Este ea — prin structura concepției sale teologice și prin practicile ei — împotriva dezvoltării capacităților intelectuale? Iată unele întrebări la care putem obține răspuns parcurgînd paginile ce urmează.

Spre deosebire de alte biserici creștine, Adventiștii de Ziua a Șaptea au fost dintr-un început, împotriva adoptării unui crez, existînd temerea ca nu cumva făcînd astfel, faptul acesta să fie în contradicție cu dorința lor mereu nepotolită după adevăr, închizînd astfel porțile revelației divine, care ne călăuzește „în tot adevărul” (Ioan 16,13). Cu toate acestea, chiar de la începutul istoriei ei, Biserica A.Z.Ș. și-a formulat punctele fundamentale de credință, care așa cum se poate constata, sint puternic ancorate în Sfințele Scripturi.

„Biblia”, spune unul dintre bătrînii bisericii „este o revelație desăvîrșită. Ea este călăuză credinței noastre și singura regulă de credință și practică creștină, la care aderăm fără nici o rezervă. Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea acceptă Biblia ca fiind singurul ei crez în materie de religie și socotește punctele ei fundamentale de credință ca fiind învățături imperios necesare în vederea mîntuirii”.

În paginile ce urmează vom prezenta aceste puncte fundamentale de credință, începînd cu primul și pînă la ultimul, o clară și succintă prezentare, așa cum au fost ele reformulate la ultima sesiune a Conferinței Generale A.Z.Ș., Dallas — 1980. Vom publica în continuare — în paginile revistei noastre — aceste puncte de credință, în aceeași ordine în care se publică în prezentul număr, dar vom face o prezentare mai amplă, bine și bogat docu-

mentată, explicită, pentru a oferi tuturor posibilitatea să ne cunoască.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, este unul din cele 14 Culte recunoscute de Stat și își desfășoară viața și activitatea în conformitate cu doctrina, organizația și practica noastră, așa cum se oglindesc ele în Statutul de Organizare și Funcționare al Cultului, aprobat prin Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 1203/1950, precum și cu legile patriei noastre.

Dorim să subliniem faptul că Adventiștii de Ziua a Șaptea sint sprijinitori activi ai culturii și educației. În pravilele noastre sfinte citim: „lubiți tineri, care este scopul, ținta vieții voastre? Doriți să vă faceți o educație, să aveți un nume și o poziție în lume? Ați gîndit oare ceea ce n-ați înarăznit să spuneți, cum că într-o zi veți fi printre mințile cele mai luminate? Că veți lua parte în consiliile deliberative și legislative, și vă veți aduce contribuția la alcătuirea de legi pentru țara voastră? Nu este nimic rău în toate aceste aspirații. Fiecare dintre voi poate să se evidențieze. Nu trebuie să fiți mulțumiți cu realizări de mică valoare. Puneți-vă ținte înalte și nu precupețiți nici un efort pînă nu le îndepliniți... Puteți urca pe cele mai înalte cumi; Hristos nu dorește să vă vadă crescînd needucați, fără să dezvoltați talentele pe care le aveți” (S.P.T./36-37).

Grație dezvoltării impetuoase a științei și culturii din partea noastră, și în rîndurile credincioșilor adventiști se află numeroși intelectuali. Aceștia, precum și celelalte categorii de oameni ai muncii, credincioși ai Bisericii A.Z.Ș. lucrează cu sîrg, cu dăruire, la locurile lor de muncă, avînd un cult al cinstei și hărniciei, îmbinate cu o puternică dragoste de patrie. Și astfel trebuie să fim găsiți cu toții.

Parcurgînd din nou aceste puncte de credință, să ne analizăm mai bine viața și convingerile noastre, căutînd să fim cu toții exponenții vii ai principiilor Scripturii, care a făcut din noi ceea ce sintem astăzi :

„Incolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească”.
Fil. 4,8.

D. Popa

O GARANȚIE A PĂCII

„...întrucât atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. Rom. 12, 18.

Pacea este cel mai de preț bun al omenirii. De existența ei depinde nu numai bunăstarea și fericirea locuitorilor pămîntului ci însăși viața lor. De aceea Sfînta Scriptură spune: „... cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, ... să caute pacea, și s-o urmărească”. 1 Petru 3, 10-11. Pentru aceasta este necesar să se cunoască factorii de care depinde ea: factorii ce o consolidează pentru a fi promovați, și factorii ce o periclitează pentru a fi înlăturați.

Fiește că printre factorii ce promovează și asigură progresul general și prin aceasta pacea lumii, un rol primordial îl ocupă relațiile dintre membrii societății. Dacă între membrii familiei umane care numără în prezent circa patru miliarde și jumătate de locuitori răspîndiți pe întreaga suprafață a pămîntului, organizați în circa două sute de state mici sau mari, s-ar fi întreținut relații echitabile de prietenie bazate pe principiile egalității și s-ar fi promovat un climat de încredere, de respect reciproc, de bună vecinătate și întra-jutorare frățească, atunci, toate zonele geografice ale planetei noastre ar fi avut o dezvoltare economică relativ apropiată și toți oamenii ar fi avut un trai îmbelșugat. Pe această cale, pacea plane-

tei noastre ar fi fost „ca un rîu în relațiile lor cu celelalte au dat curs tendințelor de jefuire, de exploatare și dictat, astfel că unele din ele au rămas în starea de subdezvoltare și sărăcie”. Lumea în care trăim reflectă contradicțiile, inegalitățile și inechitățile, dintre popoarele bogate și cele sărace, dintre țările dezvoltate economic și cele în curs de dezvoltare, precum și existența unui decalaj economic mereu în creștere.

Actuala „ordine” mondială, care acceptă cu indiferență ca o pătrime din populația pămîntului să se zbată în ghearele foametei, este strîmbă, periculoasă și imorală. De fapt, ea este o dezordine ce nu mai poate fi acceptată de popoare. Situația actuală reclamă o schimbare neîntîrziată. Astăzi sînt desule voci care afirmă că subdezvoltarea este ca o bombă în permanență amorsată, gata să explodeze.

Dezamorsarea înseamnă introducerea în relațiile dintre state a principiilor egalității, echității și justiției, care prin cooperarea tuturor țărilor să asigure dezvoltarea mai rapidă a țărilor, să ducă treptat la lichidarea subdezvoltării, la înlăturarea decalajului economic între națiuni, la apropierea și în final la egalizarea nivelului de viață și de trai a întregii familii umane. În fapt, acesta este obiectivul conceptului privind noua ordine economică mondială.

Același deziderat este prezentat și de morala creștină. Ea postulează faptul că oamenii care locuiesc pe toată fața pămîntului sînt frați deoarece au ieșit dintr-unul singur. (Fapte 17,26). „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul, și stăpîniți-l”, Gen. 1,28, le-a fost cerut primilor oameni de către Tatăl și Creatorul lor. Pămîntul nostru este plin de bogății atît pe sol cît și în subsolul său; este

bogat în materii prime și încărcat de roade îmbelșugate, care, deși diferențiat distribuite pe întinsul planetei, aparțin totuși întregii familii omenești. Îndemnînd la acțiuni de împreună simțire frățească și de întra-jutorare, apostolul Pavel scria: „Aici nu este vorba ca ații să fie ușurați, iar voi strîmtoarați; ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere, la rîndul lui, nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire”. 2 Cor. 8,13.

Lotul și cadrul unde trebuie stabilit noul cod de comportament în relațiile dintre state, este Organizația Națiunilor Unite precum și instituțiile sale specializate, unde, alături de alte state, țara noastră își aduce o contribuție substanțială. La sesiunea extraordinară specială din sept. 1975 guvernul român a prezentat documentul intitulat „Poziția României cu privire la instaurarea noii ordini economice internaționale”. După cum rezultă din document, înfăptuirea acestui obiectiv presupune: lichidarea stării de subdezvoltare, o amplă cooperare internațională pentru rezolvarea problemei materiilor prime și a energiei, accesul larg fără discriminare și bariere al tuturor statelor la cuceririle științei și tehnicii contemporane, promovarea unor acțiuni cît mai largi de schimburi comerciale și de cooperare economică, constituirea unui Fond de Dezvoltare administrat de O.N.U. care să fie repartizat cu prioritate țărilor cu un venit național pe cap de locuitor sub două sute de dolari, format din contribuția tuturor statelor și în primul rînd a celor dezvoltate economic, etc., etc.

În relațiile economice internaționale, sînt factori care stînjenesc eforturile ce se depun în vederea dezvoltării economiei mondiale. Unul dintre aceștia se numește protecționismul. El restrînge și frînează relațiile comerciale între națiuni. Un alt factor nociv este practica anormală a sancțiunilor

DIN CUPRINS

- Pagina președintelui . . .	C.II
- Noua ordine economică mondială	1
- Sfînta Scriptură	2
- Treimea Divină	3
- Dumnezeu - Tatăl	4
- Dumnezeu - Fiul	5
- Dumnezeu - Duhul Sfînt	6
- Creațiunea	6
- Natura omului	7
- Realizări	8
- Marea luptă	9
- Viața, moartea și învierea lui Isus Hristos	10
- Experiența mîntuirii	10
- Biserica	11
- Rămășița Bisericii și lucrarea ei	11
- Unitatea trupului lui Hristos	12
- Botetul	12
- Sfînta Cină	14
- Darurile spirituale și lucrarea slujirii	15
- Darul Profeției	16
- Legea lui Dumnezeu	16
- Sabatul Zilei a Șaptea	18
- Spiritul Ispravnicului creștin	19
- Comportamentul creștin	20
- Căsătoria și familia	21
- Lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc	22
- Făgăduința revenirii	23
- Moartea și învierea	23
- Eradicarea păcatului din Univers	24
- Cer nou și pămînt nou C.III	

economice. Embargoul privind importurile sau exporturile de mărfuri, în mod firesc duce la înăsprirea relațiilor dintre state. În această privință învățătura creștină arată că nimeni să „nu-și ia vorba înapoi” când a rostit o făgăduință, și cu atât mai mult când în mod solemn și-a pus semnătura pe un contract, să nu „amenințe” pe semenul său într-un fel sau altul, și să nu urmărească „un câștig scos prin stoarcere”. (Ps. 15,4; Is. 58,9; 33,15). Este necesar a se lua măsuri hotărâte în vederea liberalizării comerțului internațional, prin eliminarea barierelor restrictive.

Printre factorii de soluționare ai cardinalei probleme economice și prin aceasta a stabilității și păcii în lume, figurează și oprirea cursei înarmărilor și în special cea a înarmărilor nucleare, a dezarmării generale, și prin aceasta recuperarea celor 550—600 de miliarde de dolari irosiți anual în scopuri neproductive. Cit de importantă este deci binecunoscuta propunere a României de înghețare a bugetelor militare la nivelul anului 1982 și de reducere treptată în următorii 4—5 ani a cheltuielilor militare cu cel puțin 10—15%, urmînd ca jumătate din sumele rezultate să fie folosite pentru nevoile sociale proprii fiecărei țări, iar cealaltă jumătate pentru ajutarea țărilor în curs de dezvoltare.

Factorul determinant în instaurarea noii ordini este omul pentru că în definitiv umanitatea nu este altceva decît omul la plural. Noua ordine este înfăptuită de oameni noi ce posedă conștiințe noi. De aceea pentru fiecare dintre noi este o datorie de onoare de a acționa pentru formarea unei conștiințe a păcii, a echității, a egalității, a dreptății, a colaborării, a cooperării și a responsabilității tuturor, pentru soarta tuturor.

Ne alăturăm convingerii Președintelui României, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, care spunea: „Cu toate greutățile ce vor mai sta în calea făuririi unei noi ordini economice și politice... această luptă, istoricește, va învinge”. În ceea ce ne privește credem că se vor împlini a ceea ce cuvintele lui Dumnezeu prin care sîntem asigurați de venirea unui timp și a unei situații pe planeta noastră cînd locuitorilor pămîntului li se va spune: „Nu vă mai gîndiți la ce a fost mai înainte, și nu vă mai uitați la cele vechi. Iată, voi face ceva nou, și-i gata să se întîmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie, și riuri în locuri uscate. (Is. 43,18-19).

Chițu Marin
Consilier Uniune

SFÎNTA SCRIPTURĂ

Dumnezeul cel veșnic ne vorbește încă prin Sfintele Scripturi. Tuturor acelorora care deschid paginile ei cu o inimă setoasă, El li Se va descoperi ca Autor al ei.

Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine oamenilor. El nu ne-a lăsat singuri în situația în care ne găsim — pierduți

în păcat și înstrăinați de El din cauza acestui intrus. El a coborît la noi înfățișîndu-ne caracterul Său, descoperindu-ne voința Sa și oferindu-ne mîntuirea pe care El a lucrat-o pentru noi. El este Acela care ne spune: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile”. Evr. 1,1-2.

Sfintele Scripturi, cuprinzînd Noul și Vechiul Testament, constituie raportul viu al vorbirii lui Dumnezeu. Ele sînt mai mult decît istoria luptelor divine din trecut, mai mult decît o cronică a credinței generațiilor trecute. Ele sînt Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu-Duhul Sfînt a fost Acela care le-a adus la existență, inspirînd, punînd în mișcare mîntea scriitorilor Bibliei (2 Petru 1,20, 21). Același Duh Sfînt este prezent și astăzi în Sfintele Scripturi, vorbindu-ne personal, chemîndu-ne înapoi la Dumnezeu, convingîndu-ne de păcat, luminînd mîntea noastră și cucerîndu-ne inimile. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” Evr. 3,7—8. Sfintele Scripturi sînt vii și de neschimbat, pentru că Dumnezeu este Autorul lor.

Asemenea lui Isus Hristos, Fiul intrupat al lui Dumnezeu, Scripturile sînt Cuvîntul făcut trup (Ioan 1,14). Ele sînt o unică împletire a divinului și umanului. Dumnezeu nu a dictat cuprinsul Scripturilor și nici nu ni le-a dat într-un alt limbaj omenesc. Mai degrabă, El a inspirat și pus în mișcare oameni — oameni de diferite condiții sociale, oameni cu o deosebită educație, ca și oameni cu o mai puțină educație, oameni de spîță regească sau oameni de rînd.

El le-a mișcat mîntea și i-a inspirat, dîndu-le solile Sale pentru omenire; apoi ei, scriitorii Sfintelor Scripturi, au exprimat ideile solilor divine în propriile lor cuvinte. În acest fel, Biblia este în totul umană, dar este mai mult decît umană. Prin cuvintele ei omenești, prin gîndurile, exemplele și istoria ei, vorbește Dumnezeu. Deși Biblia are mai mulți scriitori, ea nu are decît un singur Autor. Sfintele Scripturi sînt capabile să „dea înțelepciunea care duce la mîntuire, prin credința în Hristos Isus” (2 Tim. 3,15). Ele sînt infailibile în trasarea planului lui Dumnezeu pentru mîntuirea omenirii pierdute.

Atît în Vechiul cît și în Noul Testament, acest plan este același, avînd în centrul său pe Isus Hristos. Întreaga Scriptură, fie că este vorba de profeția din Vechiul Testament, fie de împlinirea ei din Noul Testament, dă mărturie despre El (Ioan 5, 39; 1 Petru 1,10, 11). El, Cuvîntul lui Dumnezeu, care S-a intrupat (Ioan 1,1,2,14), este Persoana centrală a Cuvîntului scris al lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu nu Se schimbă, descoperirea caracterului Său în Sfintele Scripturi este de neschimbat. Pentru că lucrarea, calea Sa de mîntuire a omului pierdut în păcat, este unică înfățișarea acestei căi de către Sfintele Scripturi nu poate fi niciodată înlocuită. Pentru că voința Sa este categorică, funcția învățăturilor lor este indispensabilă. Iar pentru că Sfintele Scripturi sînt Cuvîntul lui Dumnezeu, ele ne somează pe fiecare dintre noi, ne cheamă la mîntuire și ascultare. Într-o lume a fluctuațiilor și schimbărilor, a valorilor nestatornice și a pretențiilor antagonice cu privire la adevăr, ele, Scripturile, rămîn în problema mîntuirii singura normă care nu dă greș. Ele sînt o candlelă pentru picioarele noastre și o lumină pentru cărarea noastră (Ps. 119,105). Ele pun experiența noastră la probă, ca să nu cădem pradă propriilor noastre sentimente. Ele ne învață cum să trăim zi de zi. Ele ne păzesc de nisipurile mișcătoare ale căderii. Ele ne călăuzesc prin primejdiile zilelor din urmă. Ele ne reamintesc faptul că sîntem fii și fiice ale viului Dumnezeu, făcuți de El, iubiți de El și primiți de El în Isus Hristos, cu dorința de a trăi veșnic în prezența feței Lui (2 Tim. 3,16,17). În ele găsim pe Isus, Cuvîntul care S-a făcut

trup, pe Domnul și Mintuitorul nostru. Hrănindu-ne cu ele, noi sintem „născuți din nou” (1 Petru 1,23) și transformați zilnic după chipul Său (2 Cor. 3,18).

În acest fel, Sfintele Scripturi sînt lumina noastră, hrana și refugiu nostru. Așa după cum ele au călăuzit poporul lui Dumnezeu în toate veacurile, ele constituie încă „bucuria și veselia” inimilor noastre (Ier. 15,16), ele sînt mîngîierea noastră în necazuri, sfatul, călăuză noastră în vremuri de prosperitate și nădejdea vieții veșnice.

Cu toate că și alte religii cuprind „trinitatea” în panteonul lor, totuși numai creștinismul este caracterizat printr-o credință generală într-un Dumnezeu în trei ipostaze — un singur și adevărat Dumnezeu — (Deut. 6,4), existînd într-o unitate a trei distincte și deopotrivă veșnice Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt. Persoanele divine, în această trinitate dumnezeiască, sînt nemuritoare, atotputernice și atotcunoscătoare.

Dumnezeirea este infinită și mai presus de puterea de înțelegere omenească și totuși cunoscută în măsura în care Ea a ales să Se descopere. Persoanele Dumnezeirii S-au descoperit prin lucrarea minilor Lor în natură, prin lucrările providenței și prin Cuvîntul scris, Biblia, cum și prin Cuvîntul cel viu, Isus Hristos.

Sfînta Scriptură ne învață că Dumnezeu există ca trei Persoane distincte, Treimea Dumnezeirii :

1. DUMNEZEU-TATĂL : „Totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi” 1 Cor. 8,6. „Este un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți”. Efes. 4,6.

2. DUMNEZEU-FIUL : „Căci în El locuiește trupește toată plîntărea dumnezeirii” Col. 2,9. „Așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mintuitor Isus Hristos” Tit 2,13.

3. DUMNEZEU-DUHUL SFÎNT : „Petru i-a zis : „Anania, pentru ce ți-ai umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfînt?... N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu” Fapte 5,3-4. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Sfînt... În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu”. 1 Cor. 2,10. 11.

Apropiindu-ne să studiem Sfînta Scriptură, să nu uităm caracterul ei unic. Mijloacele obișnuite de investigație sînt improprii în cazul ei; noi avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfînt. Lucrurile spirituale trebuie să fi înțelese în mod spiritual (1 Cor. 2,11-14). Trebuie să ne deschidem înaintea Sfintelor Scripturi, care sînt Cuvîntul lui Dumnezeu, fiind gata să primim sfaturile pe care Dumnezeu le are pentru noi. „Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul” (Apoc. 2,7.11.17.29; 3,6.13.22).

Cele trei Persoane ale Dumnezeirii sînt înfățișate în Sfînta Scriptură ca avînd între Ele relații, așa după cum așteptăm să vedem între oameni. Ele folosesc pronumele personal atunci cînd vorbesc despre celălalt (Mat. 17,5; Ioan 16, 13.28; 17,1). Ei Se iubesc și Se slăvesc unul pe celălalt (Ioan 3,35; 15,10; 16,14). Tatăl trimite pe Fiul (Mat. 10,40). Fiul Se roagă Tatălui

Invitația pe care Dumnezeu o adresează tuturor bărbaților și femeilor este : „Gustați și vedeți ce bun este Domnul” (Ps. 34,8). Pentru oricine deschide Sfînta Scriptură cu o inimă setoasă să cunoască, El i Se descoperă ca Autor al ei. Sfintele Scripturi sînt pline de viața Lui; El, Dumnezeu, care vorbește în și prin ele, ne vorbește și astăzi în paginile lor.

Pentru studiu, citiți : Prov. 30,5,6; Is. 8,20; Ioan 10,35; 11,17; 1 Tes. 2,13; Evr. 4,12.

Treimii divine, ea este totuși asumată, crezută ca un fapt real de către scriitorii Biblii și menționată de multe ori. Acest lucru este cuprins în Geneza 1, în care Dumnezeu și Duhul Sfînt al lui Dumnezeu sînt înfățișați ca acționînd în procesul creațiunii. Noul Testament face clar faptul că Hristos a participat, de asemenea, la lucrarea creațiunii, de fapt ca virtual Creator (Ioan 1,3; Col. 1,16. 17; Evr. 1,2). Mat. 28,19 arată faptul că botezul trebuie făcut „în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt”. Aici, doctrina Treimii se pare că este prezentată de o așa manieră încît să fie puternic subliniată ca punct de credință.

La botezul lui Hristos, realitatea Treimii Dumnezeirii a fost evidentă prin apariția tuturor celor trei Persoane în același timp. Mat. 3,16.17 prezintă pe Dumnezeu Fiul-Isus, îndeplinind actul botezului. Duhul Sfînt al lui Dumnezeu S-a manifestat în formă de porumbel „venind peste El”. În același timp, vocea lui Dumnezeu Tatăl a fost auzită spunînd : „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea”.

Luca 1,35 include toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii în vestirea Mariei de către un inger, în legătură cu faptul că cerul a ales-o să fie mama lui Mesia. Duhul Sfînt avea să Se pogore peste ea. Puterea Celui Prea Înalt avea s-o umbrească. Fiul lui Dumnezeu avea să Se nască din ea.

Isus Hristos recunoștea deosebiră dintre Persoanele Dumnezeirii atunci cînd declara : „Cînd va veni Mîngîietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care poruce de la Tatăl, El va mărturisii despre Mine”. Ioan 15,26.

Așa numita „binecuvîntare apostolică” a lui Pavel întărește de asemenea această învățătură. Într-o rugăciune adresată lui Isus Hristos pentru harul Său, Tatălui pentru dragostea Lui și Duhului Sfînt pentru părășia Acestuia, apostolul include toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii. „Harul Domnului Isus Hristos și dragos-

TREIMEA DIVINĂ

(Ioan 17, 18), iar Tatăl și Fiul trimis al Lor (Ioan 14,26; 16,7). Persoanele Dumnezeirii sînt așa de distincte ca persoane, încît Ele Se pot adresa una către cealaltă, pot să-și manifeste dragostea în mod reciproc și să acționeze în relațiile reciproce pe care le au între Ele. Fiecare dintre Ele are de asemenea de adus la îndeplinire o anumită lucrare, chiar atunci cînd lucrează în astfel de lucrări, cum ar fi creațiunea și mîntuirea.

Declarația biblică „Dumnezeu este dragoste”, (1 Ioan 4,8) se aplică în egală măsură fiecărei Persoane din Dumnezeire. De fapt, pentru ca Dumnezeu să fie dragoste, și aceasta din veșnicie, înseamnă mai mult decît o singură Persoană în Dumnezeire. Dacă Dumnezeu ar fi fost o singură Persoană din veșnicie, atunci dragostea Lui s-ar fi limitat numai la dragostea de Sine.

În timp ce nici un pasaj biblic nu prezintă în mod formal doctrina

tea lui Dumnezeu și împărțirea Sfințului Duh să fie cu voi cu toți" 2 Cor. 13.26.

Tradiționalele dovezi ale existenței lui Dumnezeu

Numai prin credință putem accepta existența Treimii Divine. Cu toate acestea, logica ne prezintă dovezi care susțin credința noastră în Dumnezeu. De-a lungul veacurilor teologii au dezvoltat ceea ce a ajuns cunoscut ca fiind tradiționalele dovezi ale existenței lui Dumnezeu. Ele sînt următoarele:

1. DOVADA MORALĂ. Orice căutare, orice dorință a unei persoane pentru „ceva mai bun“, pentru „tot ceea ce este mai bun“ implică existența unei FIINȚE morale. Conștiința și moralitatea deosebesc ființele omeneste de animale. Trebuie să existe o sursă, o cauză independentă și coerentă a moralității umane — Dumnezeu.

2. DOVADA INTELIGENȚEI, A MINTII. Calitățile minții, ale inteligenței și imaginației omeneste pot fi explicate numai prin postulatul (a admite ceva fără a avea dovezi) unei Ființe Autocunoscătoare, a unei Inteligențe Supreme.

3. DOVADA COSMOLOGICĂ. Pentru că fiecare efect trebuie să aibă o cauză, un lanț întreg, fără sfîrșit, trebuie să porceadă spre înapoi la marea „Cauză primară“ sau „Prima mișcare“. Căci nu poate ieși ceva din nimic, adică „Ex nihilo nihil“.

4. DOVADA TEOLOGICĂ. Complexitatea structurii și reprezentărilor aflate în natură, începînd de la flutur și pînă la creierul uman, face necesară existența unui Proiectant și Constructor inteligent. Este teribil de dificil pentru oricine a construit un computer să creadă că fabulosul computer — așa cum este cunoscut a fi creierul uman — s-a dezvoltat pînă la starea lui actuală așa, din întâmplare, haotic.

5. DOVADA ONTOLOGICĂ. Anselm, arhiepiscop de Canterbury, care a trăit prin secolul al XI-lea, definea pe Dumnezeu ca fiind „o Ființă despre care nu Se poate concepe că ar putea exista cineva mai mare ca Ea“. El raționa astfel: „Intrucît existența trebuie să fie o parte a unei astfel de Ființe perfecte și necesare, această Ființă trebuie în adevăr să existe. Dacă este posibil să existe o astfel de Ființă inteligentă atunci Ea trebuie să existe în realitate“.

6. DOVADA EXPERIMENTALĂ. Multele și vastele experiențe religioase arată că trebuie să existe ceva sau Cineva în spatele lor. Faptul că atît de mulți oameni de pretutindeni au experiențe cu Dumnezeu, lucrul acesta face verosimil faptul că există un Dumnezeu care a făcut lumea și o susține.

Aceste „dovezi ale lui Dumnezeu“ și-au avut și își au susținătorii și impotrivorii lor, chiar de cînd au fost formulate. În veacul trecut, mai mulți au fost detractorii decît susținătorii. Dar din ce în ce mai mulți dintre filozofi și teologi, care se ocupă cu aceste probleme, și-au schimbat poziția față de aceste vechi dovezi, luîndu-le mult mai în serios și, în unele cazuri, adoptîndu-le și refor-

mulindu-le pentru a le pune de acord cu gîndirea contemporană.

Totuși, dincolo de aceste dovezi raționale, Dumnezeu ne invită să-L cunoaștem din experiență. Treimea divină făgăduiește: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima“ Ier. 29,13.

Pentru studiu, mai citiți: *Dei* 29,29; *Efes.* 4,4-6; *1 Petru* 1,2; *1 Tim.* 1,17.

DUMNEZEU-TATĂL

Plictisii de cultul eului, mulți oameni de astăzi se îndreaptă spre ceva mai bun. Și, pentru cei credincioși, există ceva mai bun, ceva mul-

mai satisfăcător — cunoașterea de Dumnezeu. Din fericire, Dumnezeu dorește ca noi să-L cunoaștem, de aceea El S-a descoperit în multe feluri, și, în primul rînd, în Biblie.

Biblia nu-și propune, nu încearcă în mod direct să dovedească existența lui Dumnezeu, ci ea și-o asumă. Primele cuvinte ale Sfințelor Scripturi, „la început Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul“ (Gen. 1,1), arată foarte mult cu privire la Dumnezeu. Mai înainte ca lumea noastră să existe, era El. El este Creatorul și Izvorul materiei și al vieții.

Cu toate acestea, foarte multe lucruri în legătură cu esența naturii lui Dumnezeu nu le cunoaștem, pentru că nu ne-au fost descoperite. Printre lucrurile care nu ne-au fost descoperite se numără și natura esenței Sale și cum poate fi El, veșnic, infinit și omniprezent. Dar natura Sa se poate înțelege într-o anumită măsură datorită modului în care El Se ocupă de noi, cum și prin ceea ce El ne spune despre Sine. Ca punct central în această auto-revelare a Lui Dumnezeu este asigurarea Sa cu privire la „temeinicia dragostei“ Sale.

În mod deosebit, Noul Testament înfățișează pe Dumnezeu ca fiind iubitorul nostru Părinte ceresc (Mat. 5,45; 1 Ioan 4,8). Datorită adopțiunii noastre în Hristos, noi devenim fiii și fiicele Sale (Ioan 1,12,13). Dumnezeu, Părintele nostru ceresc, nu este numai un fel de putere impersonală.

Declarația făcută de Isus femeii de la fîntina din Sihar, „Dumnezeu este Duh“ (Ioan 4,24), nu a fost făcută cu intenția de a defini pe Dumnezeu ca fiind fără formă, lăcaș sau centru al ființei Sale, fără activitate. Declarația lui Hristos are de-a face cu puterea și calitatea, mai degrabă decît cu esența ființei. Natura infinitului Dumne-

zeu este cu mult mai presus de aceea a ființelor omeneste limitate și nu trebuie să fie confundată cu natura noastră. El este supranatural și elevat, peste posibilitățile și capacitatea noastră de a-L înțelege. El există pe un plan, sau la dimensiuni ce nu pot fi înțelese de noi.

Și totuși, concepția ebraică a spiritului este mai mult concretă decît abstractă. Dumnezeu ocupă un spațiu, chiar dacă El este nevăzut de ființele omeneste. Noi simțem făcuți după chipul Său (Gen. 1,27), faptul acesta mărturisind că El are deci o formă specifică. În toată Scriptura Dumnezeu este prezentat ca o persoană.

Deci, fără nici un fel de indoliență, termenii folosiți în Scriptură pentru a-L descrie sînt selectați, ca să poată fi ușor pricepuți și înțeleși de către ființele omeneste; ei ni-L înfățișează ca o persoană. El vorbește, aude, vede și scrie. El regretă, este intristat și dă pe față minie și bucurie. El are voiață (2 Cor. 1,1; Ps. 40,8), judecată (Rom. 2,16; Ps. 7,11), iartă (Is. 55,7), păstrează tainele (Deut. 29,29). Și totuși, El este mai presus de toate. A creat tot ceea ce există și le ține pe toate. El este omnipotent (Apoc. 19,6), mare și sfînt (Is. 57,15), este autocunoscător (1 Ioan 3,20), are o înțelepciune infinită (Ef. 1,8), este veșnic și nemuritor (1 Tim. 1,17) și omniprezent (Ps. 139,7; Ier. 23,24). Este liber de orice fel de limitare a spațiului în activitatea Sa.

Mai mult decît altul, Dumnezeu este centrul, izvorul autodeterminant și auto-director a tot ceea ce se întîmplă în Univers. El concepe planurile și lucrează, este activ pentru a vedea ca planurile Sale să fie în cele din urmă puse în lucru și aduse la îndeplinire, înfăptuite.

Calitățile și puterea manifestate în Dumnezeu-Tatăl, în Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfînt ne descoperă, de asemenea, cine și cum este Tatăl nostru ceresc.

Pentru studiu, *Dv.* mai citiți: *Apoc.* 4,11; *1 Cor.* 15,28; *Ioan* 3,15; *Ex.* 34,6,7; *Ioan* 14,9.

DUMNEZEU- FIUL

Orice învățătură, orice dogmă a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea este Hristos — centrică.

Speranța min-tuirii noastre se concentrează nu-mai în Hristos. Termenul prin care El este cunoscut, Fiul lui Dumnezeu,

re-lectă locul pe care El îl ocupă în Planul de Mintuire, un rol determinant, asumat înainte de crearea lumii. El a fost născut în această lume în forma corpului naturii noastre omenești (Evr. 1,5,6). Înainte de intruparea Sa, din veșnicie, El a existat ca Dumnezeu în sensul cel mai deplin, cel mai înalt. El este Dumnezeu în natura Sa, în puterea și autoritatea Sa (Ioan 1,1,2; 17,5,24; Fil. 2,6).

Hristos este Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1,3; Col. 1,16,17; Evr. 1,2). După ce Adam și Eva au păcătuit, Hristos a avut o continuă și strinsă legătură cu lumea. El era una dintre Persoanele Dumnezeirii, un membru al Treimii divine, care avea să Se „dezbrace de Sine Insuși”, să fie la înfățișare „ca un om” și să Se facă „ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip 2,7,8). Prin El, caracterul lui Dumnezeu este descoperit neamului omeneș căzut, iar salvarea, mintuirea neamului omeneș este indeplinită, iar lumea trebuie să fie supusă judecării (Ioan 5,25-29).

Din totdeauna și pentru totdeauna Dumnezeu adevărat, Hristos a devenit în adevăr și pe deplin om. Cu sute de ani înainte de nașterea Sa, profeții au proorocit nașterea Sa din fecioară, cum și locul unde El avea să Se nască — Betleem (Is. 7,14; Mica 5,2). Conceput prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt și născut din fecioara Maria, El a crescut în Nazaret, un sat de munte din Galileea.

În timpul vieții Sale pe pămînt, Isus a trăit și a trecut prin experiența ispitirii, asemenea oricărui

ființe omenești, dar n-a păcătuit niciodată, exemplificînd astfel în mod desăvîrșit neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu, dîndu-ne un exemplu desăvîrșit, pe care să-l urmăm. (Evr. 2,16-18; 1 Petru 2,21-22).

Hristos a trăit în mod simplu și neegoist. Ca copil, tînr și bărbat, El a fost de ajutor în atelierul de tîmplărie din Nazaret, fiind totdeauna plăcut și interesat în fericirea altora. Cînd a fost la aproximativ treizeci de ani, (Luca 3,23), El a fost botezat de către Ioan Botezătorul, fiind cufundat în apele Iordanului (Mat. 3, 13-17). El n-a fost botezat pentru a Se curăți de păcat, pentru că El n-a păcătuit niciodată, ci ca să se implinească „tot ce trebuie implinit” (Mat. 3,15). Primind însă botezul din mîinile lui Ioan, El S-a identificat cu cei păcătoși, luînd calea pe care noi trebuie s-o luăm și făcînd ceea ce noi trebuie să facem.

Cînd Isus a fost botezat, Duhul Sfînt a coborît asupra Lui în formă vizibilă — ca un porumbel — iar vocea lui Dumnezeu s-a auzit din ceruri, spunînd: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Ioan 3,17). După acest eveniment, Isus a petrecut aproape trei ani într-o slujire plină de iubire și neegoistă, căutînd să ducă solia Evangheliei la bogat și la sărac, la Iuda și la cei dintre neamuri.

Prin minuni, inclusiv minuni de vindecare și chiar înviînd din morți, Isus a manifestat puterea lui Dum-

nezeu — au fost în imposibilitatea de a face acest lucru, pentru că au fost impresionați de puterea și rațiunea învățăturilor Sale. Iar atunci cînd li s-a cerut să explice motivul pentru care ei n-au putut să-L prindă, n-au putut spune decît: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7,46).

Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a pregătit un plan, spre a face față eventualității instalării păcatului pe pămînt, prin păcătuirea primei perechi de oameni (Ef. 1,4). Prin moartea lui Hristos, aceia care L-au primit deveneau copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai vieții veșnice (Ioan 3,16; 1 Ioan 5,11,12). Cînd Isus a fost gata să înceapă lucrarea Sa, Ioan Botezătorul a arătat spre El ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). Isus a încheiat lucrarea Sa altruistă printr-un sacrificiu final — dîndu-și viața, pentru a pune înaintea oamenilor o cale prin care să fie eliberați de păcat și de urmările lui.

Isus a suferit și a murit de bunăvoie pe crucea Golgotei, pentru păcatele noastre și în locul nostru. Dar moartea și mormîntul n-au putut ține pe Creator. El a înviat din morți și S-a înălțat la cer, după ce a apărut de mai multe ori în mijlocul ucenicilor, însărcinîndu-i să ducă mai departe lucrarea vestirii Evangheliei, lucrare pe care El a început-o în timpul scurtei Sale slujiri.

El n-a părăsit și n-a uitat pe poporul Său de pe pămînt atunci cînd S-a înălțat la cer, ci a început o nouă lucrare în favoarea noastră în Sanctuarul ceresc — o lucrare de mijlocire și pregătire a poporului Său, pentru ca aceștia să aibă un loc în Împărăția Sa. El plănuiind să readucă pămîntul la starea lui de la început.

Hristos va reveni în curînd, venînd pe nori de slavă, cu toți ingerii Săi, pentru finala eliberare și mintuire a poporului Său și pentru restatornicirea a tot ceea ce s-a pierdut prin păcat.

Punctul central al Bibliei este Isus Hristos. El este centrul și circumferința fiecărui punct din doctrina Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. „În El avem viața, mișcarea și ființa” (Fapte 17,28). Iubirea pentru Hristos este rațiunea ce ne face să ascultăm de poruncile Sale, deci de voia Sa, să urmăm exemplul Său și să supunem viața noastră, astfel încît El să poată locui în noi prin Duhul Său.

Pentru o mai profundă studiere a subiectului citiți în Luca 1,35; Ioan 1,1-14,22; 10,30; 14,9; Rom. 5,18; 6,23; 1 Cor. 15,3,4; 2 Cor. 5,17-21; Evr. 4,15; 7,25; 8,1,2; 9,28; Apoc. 22,20.

nezeu și iubirea Sa, fiind recunoscut ca Mesia cel făgăduit.

Învățăturile Sale erau neegalate în ceea ce privește simplitatea, atractivitatea și puterea lor de schimbare a inimii și a vieții. Chiar aprozii care au fost trimiși să-L aresteze — la o anumită dată a

DUMNEZEU-DUHUL SFÎNT

Lumina lămpilor începuse să pâlăie în camera de sus, în timp ce ucenicii discutau cu Învățătorul lor. Întrebarea pe care ei au pus-o lui Isus, după ce aceștia au fost împreună cu El aproape trei ani, arăta faptul că ei nu înțeleseseră încă pe deplin motivul misiunii, lucrării Sale pe pământ. Ei continuau să nădăjduiască că El va elibera națiunea lor de sub dominația romană. În timp ce El căuta să-i pregătească pentru evenimentele îngrijorătoare ce le stăteau înaintea, Isus a putut să-și dea seama de confuzia lor. Pentru a le domoli temerile pentru viitor, El le-a vorbit despre darul pe care El și Tatăl Său avea să-L facă lumii — și anume — Duhul Sfânt. „Nu vă neliniștiți cu privire la viitor“ le spuse El, „cei veți avea cu voi prezența Mea sub forma Duhului Sfânt. El vă va călăuzi și vă va susține în toate experiențele voastre, oricât de dificile și chinătoare ar fi ele“.

Fînd unul din membrii Treimii Divine, Duhul Sfânt este o persoană într-un tot divin. El a fost activ împreună cu Tatăl și cu Fiul la lucrarea creațiunii și a fost de atunci strins legat și implicat în aducerea la îndeplinire a Planului de Mintuire.

Evangelhia lui Ioan, capitolele 14, 15 și 16 redă descrierea pe care o face Domnul Isus, lucrării Duhului Sfânt. El este numit Duhul adevărului (Ioan 14, 17), care va fi trimis în numele lui Isus (vers. 26), ca să Se ocupe și să rămână cu ucenicii Săi. „El vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“ (Ioan 14, 26). El a fost trimis ca să mărturisească despre Isus (Ioan 15, 26). Și pentru că nu este limitat de timp și spațiu, El poate reprezenta pe Isus oamenilor pretutindeni și în orice timp.

În afară de faptul că luca cu ucenicii făcându-i în stare să aducă la îndeplinire mandatul încredințat lor, Duhul Sfânt avea să fie prezent și printre cei neconvertiți, muștrindu-i, găsindu-i vinovați în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata (Ioan 16,8).

Este în totul posibil ca persoana și lucrarea Duhului Sfânt să fie mai puțin înțelese dintre toate persoanele Dumnezeirii. Aceasta datorită faptului că natura lucrării Sale este de a prezenta mai degrabă pe Hristos și pe Tatăl decît pe Sine. Prin lucrarea Duhului Sfânt oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au scris Sfintele Scripturi, care mărturisesc despre Isus (2 Petru 1,21). El a umplut viața lui Isus Hristos

cu putere. Prin lucrarea Sa, Scripturile sînt și astăzi vii pentru noi, făcindu-L pe Hristos real, înmuind inimile și făcându-le în stare să se supună Mintuitorului într-o reală pocăință, făcându-ne în stare să trăim pentru El și în El.

Duhul Sfânt este prezent în orice fază a experienței noastre creștine. Cînd venim la Dumnezeu, lucrul acesta este posibil datorită faptului că Duhul Sfânt lucrează la inimile noastre pentru a aprinde în noi dorința de a învăța despre Dumnezeu și de a trăi așa cum Dumnezeu dorește ca noi să trăim. Atunci cînd dorim să cunoaștem mai mult despre Dumnezeu prin Sfinta Scriptură și ne rugăm pentru pricepere, Duhul Sfânt ne călăuzește la citirea și studierea acelor pasaje care să răspundă nevoii noastre spirituale și ne ajută să avem o clară înțelegere ca rezultat al studierii noastre, cum și impresiunii divine cu privire la înțelesurile pasajelor și textelor citite, studiate, ajutîndu-ne să aplicăm în viața noastră adevărurile ce s-au desprins de pe paginile raportului sacru. Apoi, El ne dă puterea necesară să trăim adevărurile pe care le-am învățat, de care am luat cunoștință. Cînd ne pare rău de păcatele noastre și ne pocăim, acest lucru este posibil pentru că Duhul Sfânt a lucrat și voința și înfăptuirea (Filip. 2,13). Tot ceea ce am înțeles despre Dumnezeu și Hristos, am înțeles mai bine, mai profund, pentru că Duhul Sfânt în mod smerit și nevăzut, a adus la îndeplinire lucrarea ce l-a fost încredințată și pe care o face cu fiecare persoană în parte.

Duhul Sfânt este Acela care întărește biserica și pe credincioși în mod individual, prin daruri spirituale, dintre care unele sînt de o natură spectaculoasă, în timp ce altele, sînt mai puțin dramatice, dar la fel de esențiale. Multe din darurile Duhului Sfânt sînt menționate în Efes. 4:11: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții, păstori și învățători“ (vezi și Rom. 12,6-8; 1 Cor. 12,4-11, 28-31; 13,1-3).

Menționat afit în primele versete ale Bibliei, cit și în ultimele, Duhul Sfânt a fost activ la creațiune, în intruparea lui Isus și în mintuirea lucrată de El. Ca reprezentant personal al Domnului Isus, El face pentru oameni tot ceea ce Hristos ar fi făcut El însuși pentru ei, dacă ar fi fost prezent în trup printre aceștia.

Pentru aprofundarea studiului citiți de asemenea și Luca 1,35; 4,18; Fapte 10,38; Rom. 1,1-4; 2 Cor. 3,18; Efes. 4,1-12.

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd“ (Evr. 11,3.) Pentru

că nu se poate demonstra concret, cînd și cum a fost adus la existență pămîntul, cînd și cum a apărut acesta, numai „prin credință“ noi putem descifra mîna lui Dumnezeu prezentă în lucrarea creațiunii.

CREAȚIUNEA

„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul“ (Gen. 1,1), și El a prezentat în Sfintele Scripturi un raport autentic al lucrării Sale creatoare. Biblia declară că „pămîntul era pustiu și gol“ (Gen. 1,2) atunci cînd a ieșit din mîna Creatorului. Faptul acesta ne face să credem că Dumnezeu a creat tot ceea ce are viață pe pămînt, cum și lucrurile din jur care să le asigure existența, în timpul celor șase zile consecutive și literale ale creațiunii“ (Ex. 20,11).

Raportul genealogic prezentat în Sfintele Scripturi, dorește să arate o cronologie scurtă, sugerînd faptul că lucrarea creațiunii a avut loc nu cu multe mii de ani în urmă.

Nu numai că Biblia arată spre Dumnezeu ca Creator al tuturor lucrurilor dar ea ne înfățișează continua și personală Sa preocupare față de creațiunea Sa de pe planeta noastră și în mod deosebit de ființele omenești de pe pămînt. Planul și dorința lui Dumnezeu de a stabili și menține o legătură personală cu creațiunea Sa, sînt foarte clar prezentate în raportul creațiunii, prin legătura inițială a lui Dumnezeu cu ființele omenești, cum și prin comportarea Lui plină de răbdare cu ei, după căderea lor.

Biblia leagă creațiunea în mod direct de Sabatul zilei a Șaptea, care a fost instituit ca un memorial al creațiunii, chiar de către Creator, la sfîrșitul săptămîinii literale a creațiunii (Gen. 2,1-3). Păzirea cu credincioșie a Sabatului este poruncită de Dumnezeu și servește ca o continuă aducere aminte a Creatorului și a săptămîinii creațiunii.

Dumnezeu a creat pe Adam și Eva după chipul Său și cu capacitatea de a se bucura de părtășia cu El. Când ascultarea și devotamentul ce aparțin numai Creatorului au fost acordate lui Satana în Eden, legătura armonioasă între Dumnezeu și ființele omenești a fost frântă. Prima pătrundere a păcatului în lume, cu efectele ei degenerative asupra ființelor omenești (Rom. 5,12.17.18), au avut efecte dezastruoase asupra a toată creațiunea lui Dumnezeu de pe pământ. Deși înfățișarea, ordinea și frumusețea naturii încă mai dau dovadă despre o mină iubitoare, cel rău a reușit să denatureze și să strice creațiunea ce a fost cîndva frumoasă și desăvîrșită. În consecință, efectele păcatului au umbrit totul. Din această cauză, numai printr-o revelație deosebită ființele omenești, cu ajutorul Duhului Sfînt, pot interpreta în mod corect natura soliei cu privire la originea lumii noastre și a caracterului Creatorului ei.

Realizată în șase zile

În ciuda eforturilor de a armoniza raportul creațiunii din Geneza cu teza existenței unor lungi perioade de timp în care lumea a venit la existență în mod progresiv, pentru noi ca oameni ai credinței, numai acceptarea raportului din Gen. 1, o prezentare a ceea ce în adevăr a avut loc în răstimpul unei zile de 24 de ore, numai aceasta se armonizează cu raportul biblic.

În crearea lumii, Dumnezeu nu a fost dependent de o materie pre-existentă. Prin divinul „fiat” (să fie) lumea a fost adusă la existență din nimic (ex nihilo). Căci „tot ce se vede n-a fost făcut din

lucruri care se văd” (Evr. 11,3). Descoperirile științifice fac într-o oarecare măsură posibil să înțelegem cum poate să fie transformată puterea lui Dumnezeu în materie, pentru a aduce la existență această lume.

Pământul este partea unui minut din lucrarea creațiunii lui Dumnezeu. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute” (Col. 1,16). Autorul Epistolei către Evrei declară că „lumile au fost făcute prin El” (tr. engleză — Evr. 1,2). Că aceste „alte lumi” sînt locuite, faptul acesta nu este în mod expres arătat în Sfînta Scriptură, dar ideea aceasta se cuprinde în cele ce găsim scris în Iov 1 și anume: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului”. De asemenea, lucrul acesta este evident și din concepția biblică cu privire la reabilitarea, la apărarea guvernării și dreptății lui Dumnezeu la judecată (Dan. 7). Este foarte greu să crezi că pământul nostru este singura planetă locuită din marele Univers al lui Dumnezeu.

Adam, primul om, și prima femeie, Eva, au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, ca o încoronare a lucrării creațiunii (Gen. 1, 26). Lor le-a fost dată stăpînirea asupra lumii și au fost însărcinați cu răspunderea de a se îngriji de ea (vers. 27-30). Cînd lucrarea creațiunii s-a încheiat, Dumnezeu a declarat că toate erau „foarte bune” (vers. 31).

Importanța și semnificația vieții, scopul sau rațiunea existenței umane, cum și scopul final al unei lumi readuse la frumusețea ei originală, pot fi înțelese numai așa cum ne sînt transmise de către

binevoitorul nostru Creator, care a așezat pe primii noștri părinți într-o lume perfectă. Dacă ea — lumea — nu este opera creațiunii, dacă ea este produsul orb al hazardului, dacă nu există un Dumnezeu Creator, atunci nu poate exista lege, ordine sau armonie în Univers.

După concepția noastră, una dintre cele mai puternice dovezi ale credinței cum că există un Creator, sînt legile pe care savanții le-au descoperit ca operind în Univers și în extraordinara complexitate a vieții în sine. Logica și rațiunea protestează împotriva posibilității ca un organism complex, așa cum este organismul omeneșc, cu numărările lui sisteme și funcțiunile strîns legate laolaltă, să fi venit la existență datorită lucrării oarbe a întîmplării, a hazardului.

Dar mult mai grăitor este principiul iubirii și bunătății cuprins în raportul biblic al unei speciale creațiuni. Dumnezeu dragostei, nu numai că a creat, ci a și susținut și susține clipă de clipă întreaga creațiune, (Col. 1,17; Evr. 1,3). Hristos, Creatorul, care prin Cuvîntul Său a adus la existență lumea (Ioan 1,1-3.14), a demonstrat dragostea Lui față de această lume, nu numai prin creațiunea Sa originală, ci și prin dispoziția Sa de a muri pentru noi și în locul nostru (Ioan 3,16) astfel încît această lume să poată fi re-creată, readusă la perfecțiunea ei, care a fost mai înainte ca păcatul să minjească lucrarea creațiunii.

Pentru studiu mai citiți și Iov 34-41; Ps. 19,1-6; 33,6-9; Is. 40,25. 26; 45,12; Fapte 17,23-28; 1 Cor. 8,5,6; Efes. 3,9.

Cînd Dumnezeu S-a hotărît să aducă la existență ființele omenești după chipul Său și după asemănarea

Sa (Gen. 1,26-27), El a luat pământ (materie), din pământul pe care l-a creat și l-a modelat, i-a dat forma pe care El a voit să i-o dea. Dar forma astfel modelată era lipsită de viață. Atunci, Dumnezeu „i-a suflat în nări suflarea de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Gen. 2,7).

Suflînd suflarea de viață în nările lui Adam, Dumnezeu a dat neamului omeneșc scînteia sau principiul vieții. Aceasta sau acesta a făcut pe om conștient și o persoană inteligentă. Praful pămîntului atunci cînd este combinat cu suflarea vieții, devine o ființă vie. Fără această combinație nu există viață sau existență, tot așa cum nu era nici un fel de viață în forma ce avea să devină Adam,

pînă cînd Dumnezeu n-a pus suflarea de viață în ea.

Pentru ca „sufletul” cel viu să existe, a trebuit să existe mai întîi corpul (țărîna) și spiritul (suflarea sau principiul vieții). Numai cînd această combinație (țărîna și suflarea de viață — corpul și spiritul) a existat, numai atunci a putut să existe un „suflet viu”. Acest lucru poate fi mai repede și mai pe deplin înțeles, dacă în loc de suflet vom folosi termenul „ființă” așa cum redau acest verset alte traduceri: „și omul a devenit o ființă vie”.

Ce fel de ființă vie a devenit oare omul? Animalele împărtășesc cu oamenii ingredientele din rețeta vieții — pulberea pămîntului și suflarea vieții (Gen. 7,22-23). Dar ființele omenești sînt amintite aparte, pentru că numai ele au fost create după chipul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dată o inteligență deosebită, in-

NATURA OMULUI

teligentă pe care animalele nu o au. Din punct de vedere fizic, mental și spiritual, ființele omenești reflectă chipul lui Dumnezeu. Ele au o individualitate ce are proprietatea, puterea de a gîndi, de a acționa și a răspunde iubirii lui Dumnezeu, pe care nici un animal nu o are.

Natura omului este holistă. (Micul dicționar enciclopedic român, ediția 1972, ne spune că expresia „holism” vine de la grecescul „holos”, întreg, și denumește concepția filozofică a lui J. Chr. Smuts (1870—1950) care interpretează idealist ireductibilitatea întregurilor organice la părțile lor componente, atribuind caracterul de integritate, la sistem, unui factor imaterial). Deși am fost create ființe libere, fiecare dintre noi este o unitate indivizibilă a corpului, minții și sufletului, dependentă de Dumnezeu pentru viață și suflare, cum

și pentru tot ceea ce face existența posibilă. Dar Dumnezeu a dat ființelor desăvârșite pe care El le-a creat, cel mai mare dintre toate darurile și anume — puterea de a alege. Fără posibilitatea de a alege, ființele omenesti n-ar fi putut niciodată să-și dezvolte un caracter moral, sau să stăjească lui Dumnezeu pentru că îl iubesc. Dind ființelor create acest dar, Dumnezeu Și-a asumat riscul ca ei, oamenii, să folosească greșit această putere și astfel să aducă asupra lor consecințele alegerii lor, consecințele păcatului.

Cînd primii noștri părinți au necosocit porunca lui Dumnezeu și n-au ascultat de El, ei au denunțat, au negat dependența lor de El. Făcînd astfel, ei și-au pierdut capacitatea pe care le-a dat-o Dumnezeu, de a trăi fizic, mintal, social și spiritual, așa cum Dumnezeu a intenționat la origine ca ei să trăiască. Datorită păcatului, legile eredității, intenționate a fi — la origine — o binecuvîntare pentru neamul omenesc, au devenit un mecanism prin care tendințele păcătoase sînt transferate de la o generație la alta.

Chipul lui Dumnezeu în care au fost create ființele omenesti, a fost mințit de păcat. Toți moștenim o natură decăzută, păcătoasă, cu consecințele ei degenerante. În propria noastră putere este imposibil să respingem tendințele și cerințele naturii noastre căzute. Născuți într-o familie omenescă păcătoasă, noi posedăm — prin moștenire ereditară — tendințele spre păcat.

Inimile noastre sînt „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rele”, (Ier. 17,9). Mai presus de toate acestea însă, fiecare dintre noi am păcătuit. „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar” (Rom. 3, 10). „Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (vers. 23). Pe lîngă toate acestea, Satana profită de slăbiciunea noastră ereditară și de tendințele noastre spre păcat, spre a ne pierde în cursa păcatului. Cu toate aceste tare ce lucrează împotriva noastră, s-ar părea că nu putem evita căile păcatului.

Dar Dumnezeu în Hristos a împăcat lumea cu Sine și prin Duhul Său a restabilit în muritorii pocăiți imaginea Creatorului lor. El iartă păcatele noastre, eliberîndu-ne de povara vinovăției și a rușinii, readucîndu-ne în comuniune cu El (Luca 4, 18; 1 Ioan 1, 9; 3, 1, 2). Pentru a se ocupa de problema naturii noastre păcătoase, El transformă natura noastră (Rom. 12,2), făcîndu-ne o făptură nouă (2 Cor. 5,17), schimbînd modul și căile de a face lucrurile. Această schimbare a naturii noastre este așa de dramatică, încît termenul biblic pentru această experiență este „nașterea din nou” (Ioan 1, 12, 13; 3, 3).

Pentru omenire, una din consecințele păcatului a fost, așa cum Dumnezeu a spus (Gen. 3,3) moartea, care a pus stăpînire pe lume — ființele omenesti devîndu-murii-

toare, supuse deci morții. Rom. 6,23 indică faptul că „plata păcatului este moartea”, dar s-a grăbit să adauge că „darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos Domnul nostru”.

Datorită păcatului, toți aceia care sînt născuți în această lume, sînt supuși primei morți, dar aceasta nu este ultima sau finala „plată a păcatului”. Plata reală a păcatului este a doua moarte, care rezultă în ne-ființă veșnică. Aceasta este în opoziție cu viața veșnică. Dar numai aceia care aleg să continue a trăi în păcat, vor avea de suferit moartea a doua sau veșnică. Dumnezeu a inițiat un plan — Planul de Mintuire — prin care ființele păcătoase, muritoare, pot scăpa de plata păcatului, moartea.

Cînd primim pe Hristos ca Mîntuitor personal, noi primim viața Lui, pentru că El a suferit moartea de care trebuia să suferim noi. În consecință, aceia care au primit pe Hristos pot și vor muri, dar

după aceea urmează învierea, cînd li se va acorda nemurirea (1 Cor. 15, 55-57; Apoc. 21,4).

Căderea în păcat a lui Adam și Eva a afectat de asemenea libertatea lor de alegere, cum și a descendenților lor. În Romani 6,12, apostolul Pavel vorbește despre domnia păcatului asupra corpurilor noastre muritoare. În natura noastră păcătoasă, noi sîntem slujitori sau robi ai păcatului (vers. 17). Noi sîntem sub stăpînirea păcatului și a morții. Nu avem de ales, nu avem puterea de a dezerta. Dar cînd Hristos vine în viața noastră, El ne eliberează de domnia păcatului și a morții și ne dă iarăși puterea de a alege eliberarea și scăparea de sub domnia păcatului. În locul ei, avem făgăduința vieții veșnice (vers. 7,23).

Pentru o continuare a studiului citiți: Gen 3; Ps. 8,4-8; 51,5; Ecl 12,14; Ezech. 18; Rom. 5,12-17; 7; 1 Cor. 15,22; 2 Cor. 5, 19-20; Efes. 2,2-5.

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Funicular industrial

La întreprinderea de construcții căi ferate din Brașov, a fost confecționat un funicular pentru transportul balastului și agregatelor minerale în stațiile de sortare. Noua instalație înlocuiește transportul auto între balastiere și stațiile sortare-prelucrare, realizîndu-se astfel importante economii de carburant.

Mobilier din sticlă

Întreprinderea de geamuri din Scăeni, județul Prahova, a pus în fabricație de serie obiecte de mobilier din sticlă — măsuțe pentru hol, pentru telefon, pentru șah, etajere pentru flori. În curînd, întreprinderea prahoveană va organiza o expoziție cu piese de mobilier fabricate din sticlă.

Sucuri din fructe de pădure

În cadrul Centrului de prelucrare a fructelor și ciupercilor de la Cristian, jud. Brașov, a fost amenajată o nouă secție de sucuri din fructe de pădure și din muguri de rășinoase. Realizarea instalațiilor, precum și rețetele de preparare aparțin specialiștilor de la Inspectoratul silvic județean, în colaborare cu cei de la Facultatea de Silvicultură a Universității brașovene, urmărindu-se astfel valorificarea superioară a fructelor recoltate în pădurile montane din zonă.

Fermă sericicolă

În comuna Herina a intrat în producție prima fermă sericicolă din județul Bistrița-Năsăud. Folosind o plantație intensivă de dud, special amenajată pe aproximativ 50 hectare, ferma va asigura, în afara producției și materialul sericicol pentru alți crescători din județ.

Operație rară

La spitalul județean din Baia Mare, dr. Nicolae Ionescu a efectuat o operație rară. Un tînar a fost adus la spital cu diagnosticul „amputare traumatică a antebrațului”. Timp de patru ore, medicul a pus la locul lor oasele, vasele sanguine, țesuturile. O suturare de arteră s-a făcut la microscop cu instrumentar improvizat. În urmă cu cîțiva ani, medicul Nicolae Ionescu a mai pus la loc o mînă amputată unui muncitor din Vișeu de Sus.

Macara plutitoare

La întreprinderea de construcții metalice din Bocșa a fost realizată prima macara plutitoare de 25 tone/32 m destinată șantierelor navale. Primele subansamble ale acestui nou utilaj de ridicat, conceput la parametrii tehnicii avansate, au și luat drumul șantierului naval din Drobeta-Turnu Severin.

Redacția
1981, nr. 1, p. 8

MAREA LUPTĂ

Timp de mii de ani, filozofii și alți gânditori au încercat să ofere o explicație satisfăcătoare pentru uluitorul amestec dintre bine și rău, care predomină în lumea noastră. De ce oare există trandafirii alături de spini? De ce animalele seucid și se mănincă unele pe altele? De ce în unele părți ale lumii oamenii au prea multă mîncare în timp ce în alte părți oamenii mor de foame? De ce oare un copil nevinovat moare într-un stupid accident de automobil, în timp ce șoferul vinovat, bețiv, scapă nevătămat? De ce oare oameni brutali, răi, devin bogați, în timp ce aceia care sînt cinstiți și muncitori se afundă adesea tot mai mult în sărăcie?

Filozofii au prezentat o varietate de răspunsuri. Unii sugerează ideea că binele și răul sînt într-un fel, o competiție în care supraviețuiește cel mai bine pregătit pentru viață, căci în final numai unul va supraviețui. Alții au sugerat ideea că în final doi zeii stăpînesc lumea; unul este bun, altul... rău. Alții au făcut afirmația că Dumnezeu este puternic dar nu suficient de puternic pentru a eradica păcatul din lume și Univers, de aceea, binele și răul sînt un fel de împas al lui Dumnezeu.

Adevărata explicație însă, pentru cei ce cred, o găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Conform Sfințelor Scripturi, cu multe mii de ani în urmă, mai înainte ca lumea noastră să fie adusă la existență, răul și-a găsit începutul în mod tainic în inima și ființa lui Lucifer, cel mai înălțat dintre îngerii cerului. Vina nu se afla la Dumnezeu, pentru că Lucifer a fost creat desăvîrșit (Efes. 28,15). Se pare că Lucifer era nemulțumit cu situația sa. El considera că trebuie și i se cuvine să i se dea cinstire și onoruri egale cu acelea ce se aduceau lui Dumnezeu, și în mod deosebit, Fiului Său (Is. 14,12-14). El a îngăduit ca gânduri de invidie și gelozie să pună stăpînire pe el.

El ar fi trebuit să se elibereze de aceste gânduri. El ar fi trebuit să recunoască faptul că fiind o ființă, creată, nu are nici un drept la slava și închinarea cuvenită lui Dumnezeu. Dar el n-a făcut acest lucru. În loc de a proceda astfel, el a cultivat aceste gânduri rele și apoi le-a împărtășit și îngerilor ce erau în compania lui. Cu siguranță că el n-a

făcut acest lucru spunînd sincer și deschis: „Eu sînt gelos pe Hristos“.

Mai mult ca sigur că el a pus întrebări, cu gîndul să semene sămînța nemulțumirii și a înstrăinării. „Nu crezi că cerul este prea rigid structurat? „De ce este oare nevoie ca guvernarea lui Dumnezeu să aibă nevoie de legi? Nu vîd de ce ființele sfînte ar avea nevoie de legi! Nu cred că Dumnezeu ne iubeste așa cum spune El; El își găsește plăcerea numai în a da porunci. Este nearept și necinstit“.

Acest fel de sugestii și aluzii au continuat pînă cînd o treime dintre îngerii au fost puternic atașați de Lucifer. Duși în rătăcire de cîntecul său de sirena, ei au ajuns să gîndească cum că el ar putea să stabilească o conducere superioară aceleia a lui Dumnezeu.

Cu o răbdare fără limite Dumnezeu s-a străduit să dea explicații cu privire la lucrurile și acțiunile lui și a căutat să determine pe Lucifer și simpatizanții lui să abandoneze calea dezastruoasă pe care au apucat-o. El a făcut totul pentru a clarifica faptul că legile cerului se bazează pe dragoste și sînt esențiale pentru fericire. Dar Lucifer și cei ce i s-au atașat în răzvrătirea lor, au rămas neclintii în atitudinea lor; ei au refuzat însă să primească explicațiile lui Dumnezeu sau să răspundă pozitiv la apelurile Sale.

Sfînta Scriptură ne spune că această criză a continuat pînă cînd „în cer s-a făcut un război“ (Apoc. 12,7-9). Lucifer și simpatizanții săi s-au luptat împotriva lui Hristos și a îngerilor ce au rămas credincioși Lui, încercînd să pună stăpînire pe tronul sau conducerea lui Dumnezeu. Dar aceștia au fost înfrinți și aruncați din cer.

Dumnezeu a acordat un timp lui Lucifer

Dumnezeu n-a nimicît deodată pe Lucifer și pe partizanii săi, ci le-a dat timp și ocazii să se poată dovedi dacă acuzațiile aduse caracterului și Legii Sale sînt îndreptățite sau nu. Pe pămînt, Dumnezeu a așezat pe Adam și Eva, prima pereche de oameni, în grădina Edenului, punîndu-le înainte însă un examen, un test al caracterului lor, spre a putea demonstra loialitatea lor față de El. Testul, proba aceasta era foarte simplă: Dumnezeu a pus deoparte un pom din grădină și a spus lui Adam și Evei să nu măn-

nînce din el (Gen. 2,16-17); neascultarea de această poruncă va aduce moartea. Lucifer — acum numit Satana — a văzut în aceasta o ocazie binevenită spre a ispiți perechea cea sfîntă să mănînce din fructele pomului, alăturîndu-i-se astfel în răzvrătirea lui.

În mod tragic și incredibil, Adam și Eva au cedat ispitei lui Satana. În mila Sa, Dumnezeu le-a cruțat viața așa încît să aibă ocazia să se pocăiască; dar ei trebuiau să sufere pedeapsa pentru călcarea Legii lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu să vină și să moară pe acest pămînt, ca un înlocuitor divin, care să ia locul păcatului. El a avertizat — de asemenea — că între bine și rău va fi o luptă continuă (Gen. 3,15).

Odată cu trecerea timpului, efectele păcatului au devenit din ce în ce mai evidente și aceasta nu numai pentru neamul omenesc, ci pentru întreaga natură. Principiile susținute și răspîndite de Satana, la început mai puțin înțelese și privite ca primejdioase, au adus ca rod un seceriș bogat în rele. Cu noștrezece veacuri în urmă, cînd Satana a inspirat ființele omenești să crucifice pe Hristos, toate ființele din celelalte lumi au văzut în mod clar că Dumnezeu a fost drept în căile și lucrările Lui, iar Satana greșit. Toți locuitorii cerurilor și de pretutindeni din Universul lui Dumnezeu au văzut că Dumnezeu este dragoste, iar Legea Sa este dreaptă și necesară. Dar pentru a oferi locuitorilor lumii noastre largi posibilități de a înțelege problemele cuprinse în această mare luptă și a alege de partea cui să se alăture, Dumnezeu a îngăduit ca drama păcatului să continue și în veacurile ce au urmat de atunci încoace.

Astăzi, acest conflict se apropie de încheierea lui. Conștiința și scurtimea timpului, Duhul Sfînt și îngerii caută să ajute pe cei interesați să aleagă să stea de partea lui Dumnezeu și să pună credințioșia față de Dumnezeu, neprîhănită și adevărul, mai presus de ei înșiși. Sfințele Scripturi fac clar faptul că ultima confruntare va fi o biruință completă a lui Dumnezeu, a adevărului și binelui asupra lui Satana, a minciunii și a răului, Legea și caracterul Său fiind astfel apărate, situîndu-se mai presus de orice acuzație. Dar pînă atunci — pînă în ziua cînd Dumnezeu va nimici pe Satana și tot cortegiul de consecințe ale păcatului și cînd totul va fi curățat, albit și făcut desăvîrșit ca la început de făptură — binele și răul vor continua să existe, ca o mărturie puternică cum că ființele supranaturale căzute continuă încă lupta lor nimicitoare și aducătoare de suferințe și moarte, luptă pe care spiritul răului — Satana — a început-o cîndva în cerurile Celui Prea Înalt.

Pentru continuarea studiului citiți și Gen. 6-8; Rom. 1,18-32; 5,12-21; 19,22; 1 Cor. 1,4-14; 2 Petru 3,6.

VIAȚA, MOARTEA ȘI ÎNVIEREA LUI ISUS HRISTOS

Dumnezeu n-a fost luat prin surprindere atunci când păcatul a intrat în Univers. Mai înainte, cu mult înainte de ivirea păcatului, El i-a prevăzut apariția și existența și a luat măsuri pentru a-i face față. Hristos Isus, este „Mielul ce a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13,8). Pentru a face față și a lupta contra tainei nelegiurii, Dumnezeu avea să pună în acțiune taina Golgotei, a Crucii. Dumnezeu în persoană avea să dea răspuns la problema păcatului, trimițând pe Fiul Său ca să devină Emanuel. Dumnezeu cu noi (Mat. 1,23).

Deși într-un totuși om, Isus Hristos a trăit o viață de perfectă ascultare de voința divină. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Ps. 40,8), aceasta a fost profeția cu privire la El. El a fost asaltat de ispititor, a suferit până la moarte și încercat în toate lucrurile... ca și noi dar a ieșit biruitor din toate încercările și ispitele (Evr. 2,18; 4,15). „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?”, se adresa El auzitorilor Săi (Ioan 8,46). Prin viața Sa de supunere și desăvârșită ascultare de voința divină, Hristos a respins toate atacurile Satanei împotriva Legii lui Dumnezeu. El a împlinit Legea (Mat. 5,17-19), demonstrând prin învățătură și exemplu, bogăția și profunzimea standardului divin de viață. Astfel, prin viața Sa între noi — ca om — Hristos a dat pe față adevărata față a iubirii umane, ascultătoare de voința și porunca lui Dumnezeu.

Și totuși — pentru a rezolva problema păcatului, n-a fost suficient ca Isus să trăiască o viață perfectă, desăvârșită. Sub prevederile Legământului celui veșnic (Evr. 13,20). El avea să fie „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). Deoarece „plata păcatului este moartea” (Rom. 6,23), cerută de prevederile Legii călitate, planul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră arată în mod inevitabil spre cruce. „Hristos a murit pentru păcatele noastre” (1 Cor. 15,3). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihăniți în fața lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5,21). El a luat păcatele noastre asupra Lui murind de moartea de care ar fi trebuit să murim noi pentru ca noi să putem primi neprihănierea ce era a Lui, și să trăim viața Lui. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile

noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți” (Is. 53,5). În lumina crucii noi putem vedea enormitatea păcatului și să rămînem fără cuvînt în fața măsurii și acțiunii iubirii lui Dumnezeu în favoarea noastră. Împreună cu apostolul Pavel exclamăm: „Departate de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” Gal. 6,14.

Dar mormîntul nu L-a putut ține. Crucificat vineri dimineața, mort și îngropat spre seară, El a rupt legăturile morții duminică dimineața. El S-a sculat ca un biruitor asupra morții și a mormîntului. Intrînd în împărăția morții, El a nimicit „pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evr. 2,14) și a devenit astfel „Cel întîi născut din morți” (Apoc. 1,5). El Cel care ține cheile morții și ale locuinței morților” (Apoc. 1,18). Biruința Lui asupra morții, asigură și biruința noastră asupra morții. El ne făgăduiește spunînd: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14,19). Biruința Lui garantează de asemenea și biruința finală în marea controversă dintre bine și rău. Deși noi încă așteptăm împlinirea sau consumarea tuturor lucrurilor. Satana este totuși un vrășmaș înfrînt, distrugerea lui finală fiind sigură.

Astfel, prin viața, moartea și învierea lui Isus Hristos, Dumnezeu a adus la îndeplinire planul Său de a salva lumea pierdută în păcat. Cînd Dumnezeu iartă, El nu procedează cu ușurință atunci cînd dă la o parte păcatul; datorită Golgotei, crucii, așa fel încît să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3,21-26). În Hristos Dumnezeu Si-a arătat ura Lui față de păcat și totuși a făcut posibil, a deschis păcătoșului o cale de scăpare. În același timp însă, El a înălțat Legea Sa, călcată de om și atacată de Satana, și din moarte... a adus viață.

Apariția păcatului într-un univers perfect, a adus durere, suferință și moarte. Și totuși înțelepciunea cea minunată a lui Dumnezeu, resursele Lui infinite manifestate în Planul de Mîntuire, au dovedit faptul că s-a făcut mult mai mult decît numai să se facă față primejdiei teribile ce se ivise. Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult: pentru ca, după cum păcatul a stăpînit cînd moartea, tot așa și harul să stăpînească dînd neprihănierea, ca să dea viață veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 5,20-21). Datorită vieții, morții și învierii lui Isus, noi înțelegem

mai bine, mai pe deplin caracterul lui Dumnezeu, de cum aveam posibilitatea să-L cunoaștem mai înainte și tot Universul care n-a căzut pradă păcatului este mai strîns legat de El, minunîndu-se de compasiunea Lui față de cei păcătoși.

Hristos este Domnul! Împăratul și Domnul vieții, Biruitorul morții, fiind victorios asupra păcatului și asupra lui Satana. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de supt pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filip. 2,9-11). De aceea, mintuiții din toate timpurile vor cînta în jurul tronului lui Dumnezeu: „Vreacnic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (Apoc. 5,12).

Pentru studiu în continuare, citiți Ioan 3,16; Rom. 1,4; 4,25; 8,3-4; 2 Cor. 5,14-15; 1 Ioan 2,2; 4,10.

EXPERIENȚA MÎNTUIRII

În timp ce Dumnezeu a luat toate măsurile pentru mîntuirea noastră, El nu ne-a încredințat nouă lucrarea aceasta. Natura Sa este dragoste și El tinjește după un răspuns prin dragoste din partea ființelor omenesti, la Planul Său de Mîntuire. El Și-a făcut partea. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neînnîndu-le în socoteală păcatele lor” — dar noi trebuie să acceptăm, să primim prevederile Planului Său de Mîntuire. „Noi vă rugăm fierbînte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Cor. 5, 19-20).

Prin credință, noi acceptăm darul mîntuirii acordat nouă de Dumnezeu. Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evr. 11,1). Credința este încrederea noastră în Dumnezeu, crezîndu-L pe cuvînt. Este întoarcerea de la încrederea noastră în noi înșine, la încrederea în El și în eficiența Lui în Isus Hristos.

(continuare în pag. a 15-a)

BISERICA

Deși noi trebuie să primim în mod personal mântuirea lui Dumnezeu în Hristos, când devenim creștini, nu mai stăm singuri și nici nu acționăm de unul singur. Ca membri ai corpului Său în Biserică (Efes. 1,23), noi avem acum calitatea de membri ai acestei organizații — biserica sau trupul lui Hristos — cum și o identitate personală, individuală. După cum am fost cândva condamnați sau dați morții în Adam, tot astfel acum, în Hristos, sintem părtași vieții Lui (1 Cor. 15,22).

Totdeauna, Dumnezeu Si-a avut poporul Său pe care l-a chemat din această lume răzvrătită a păcatului. În vechime, copiii lui Israel formau comunitatea, instrumentul prin care harul Său era manifestat. (Fapte 7,38). În timpurile Noului Testament, biserica a împlinit această chemare a sa. Biserica este o comunitate, o familie și o frăție. Capul ei este Hristos, iar membrii ei, sînt bărbați și femei care L-au primit pe Hristos ca Mîntuitor al lor personal. „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți”. (Fapte 2,47). „Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temeliea apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”. (Efes. 2,19-20).

În timp ce calitatea de membru al bisericii este importantă și inseparabilă de mărturisirea noastră cu privire la Hristos ca Mîntuitor și Domn, calitatea de membru, în sine, nu ne asigură și nu este o certitudine a faptului că aparținem lui Dumnezeu. El cercetează intențiile inimii și cunoaște pe aceia care — în adevăr — sint ai Lui și nu doar mărturisesc numele Lui. Adevărații credincioși sînt o parte a familiei din ceruri și de pe pămînt; biserica universală, atît vizibilă, cît și invizibilă (Evr. 12,18-24).

Biserica lui Dumnezeu are multe funcții. În primul rînd, ea este o comunitate ce se roagă. Ea se pleacă în rugăciune ca semn al faptului că recunoaște pe Domnul cerului și al pămîntului ca Creator, Susținător și Mîntuitor. Ea se adună la un loc ca să se hrănească cu Cuvîntul lui Dumnezeu, frîngîndu-l unul altuia, căutînd să se zidească unul pe altul „în dragoste și fapte bune”. (Evr. 10,23-25). Ea se adună pentru a comemora Sfînta Cîină, orînduirea memorială a morții lui Hristos pentru noi, cum și o anticipare a revenirii Sale. Ea există pentru a sluji lumii; să meargă pînă la cele mai îndepărtate colțuri ale ei cu vestea cea bună a mîntuirii lui Hristos, făcînd ucenici din toate

neamurile (Mat. 28,18-20); cum și pentru a continua lucrarea iubirii, vindecării și mîntuirii pe care a început-o Isus Hristos.

Pentru că Isus Hristos este capul bisericii, corpului Său, bisericii, îi este dată o solemnă autoritate. (Mat. 16,13-20; Ioan 20,21-22). Biserica vorbește în numele lui Hristos, prezentînd voința Sa lumii, chemînd pe orice om la mîntuire și vorbindu-i despre „neprihănire, despre înfrînare și despre judecata viitoare”. (Fapte 24,25). Deși s-a făcut abuz de autoritatea eclesiasitică în veacurile trecute, astăzi este, de asemenea, o mare greșeală, aceea de a da deoparte orice respect față de autoritatea bisericii. Inapoi bisericii se află Hristos și autoritatea Scripturii, pe care El a dat-o pentru edificarea bisericii. Dumnezeu ne-a dat exemplul unor oameni asemenea lui Anania și Safira, ca nu cumva să tratăm cu ușurătate autoritatea bisericii. (Fapte 5,1-11).

Astfel, calitatea de membru al bisericii, este atît un privilegiu, cît și o solemnă responsabilitate. Biserica este... locul apartenenței noastre — locul unde cîntăm laudele noastre lui Dumnezeu, locul unde se aduce și se primesc mustrări din Cuvîntul Său, locul unde se reinnoiește simțămîntul identității noastre prin comuniune cu poporul Său, pentru stringerea laolaltă în jurul mesei Sale și pentru a merge să spunem vestea Lui cea bună, unei lumi în păcat. Biserica este și trebuie să fie un ospăț, o masă mare, încercată de hrană spirituală pentru o lume înfometată.

Intrucît calitatea de membru al bisericii viului Dumnezeu este prețioasă, ea nu trebuie tratată cu ușurință. Biserica nu este un club căruiia putem să ne alăturăm numai pentru a aparține lui. Biserica este trupul lui Hristos. Calitatea de membru al bisericii implică o participare plină de bucurie și activă. Sintem avertizați împotriva respingerii sau părăsirii mîntuirii pe care cînda noi am început-o cu bucurie. (Col. 6,4-6; 10,26, 31; 12,15-17).

Calitatea de membru al bisericii ne aduce în prezent bucuria comuniunii și slujirii, iar pentru mine, nădejdea unui glorios viitor. „Hristos a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvînt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică, slăvită, fără pată, fără zbircitură sau altceva de felul acesta, ci sfințită și fără prihană”. (Efes. 5,25-27). Biserica este mireasa lui Hristos, scumpă înaintea Sa, cetățuia Sa într-o lume în care abundă păcatul, ea este obiectul supremei Sale atenții și iubiri. Cu îndelungă răbdare El își desăvirșește lucrarea și cu biserica Sa de pe pămînt, pentru că El are un plan și un destin veșnic pentru ea — și anume — membrii bisericii Sale trebuie să locuiască cu El pentru veșnicie.

Pentru continuarea studiului citiți:
Gen. 12,3; Mat. 16,13-20; 21,43; Ioan 20,21-22; Fapte 1,8; Rom. 8,15-17; 1 Cor. 12,13-27; Efes. 1,15; 2,12.13; 3,8-11.15; 4,11-15.

RĂMĂȘIȚA BISERICII ȘI LUCRAREA EI

În decursul întregii Istории a bisericii și a lumii, Dumnezeu a avut un popor, un grup de bărbați și femei care au rămas credincioși Dumnezeului mîntuirii lor. Indiferent de profunzimea apostaziei, urmașii cei credincioși ai lui Dumnezeu au vestit numele Lui și au trăit prin credință în mîntuirea Lui. Adevărat, numărul adevăraților credincioși a fost redus la o mică minoritate, o rămășiță, ca pe timpul potopului (Gen. 7,7), sau ca în zilele lui Ilie (1 Regi 19,18).

În aceste zile imediat premergătoare revenirii lui Hristos, Dumnezeu cheamă din nou o rămășiță a poporului Său. Neascultarea de Legea Sa este fără friu; majoritatea înoră voința lui Dumnezeu și respinge oferta mîntuirii Sale; răul și

oamenii răi „merg din rău în mai rău”. (2 Tim. 3,13). Într-un astfel de timp, rămășița poporului lui Dumnezeu este chemată să fie „fără prihană și curată, copii ai lui Dumnezeu, fără vină”... strălucind „ca niste lumini în lume”. (Filip. 2,15). În mijlocul unei lumi răzvrătită în păcat, ei păzesc poruncile lui Dumnezeu; într-un veac al necredinței, ei au o credință puternică în Isus. (Apoc. 14,12). Cum evenimentele terrei se grăbesc spre marelui final, contrastul dintre Biserica Rămășiței și cei ce nu cred, va deveni din ce în ce mai evident.

Poporul Rămășiței a fost ridicat de către Dumnezeu spre a transmite o solie finală lumii, cum și pentru a demonstra credincioșia acesteia față de El. Pentru că Dumnezeu adresează totdeauna omenirii avertizările Lui, mai înainte de a aduce nimicirea. El însărcinează rămășița poporului Său să facă cunoscut tu-

turor iminenta împlinire a Planului de Mintuire. Misiunea sau lucrarea Bisericii Rămășiței este înfățișată de către cei trei Ingeri din Apocalips 14,6-12. Mandatul lor este o sarcină vastă, cuprinzând în sfera ei „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, și oricăruia norod”. Mesajul ei îndreaptă atenția asupra sosirii ceasului judecării lui Dumnezeu. Dumnezeu intervine în desfășurarea istoriei omenirii, spre a aduce la încheiere marea luptă dintre bine și rău. Este o chemare la părăsirea oricăruia sistem de erori, dînd lui Dumnezeu și numai Lui adevărata închinare.

În inima soliei Bisericii Rămășiței, este totuși „Evangelhia cea veșnică”. Dumnezeu a avut totdeauna numai o singură cale de mintuire a bărbaților și femeilor — și anume, prin credința în darul Său dat prin Isus Hristos. Poporul rămășiței trebuie să ridice sus, cît mai sus crucea lui Hristos, pentru ca toți să poată privi și trăi (Ioan 3,14-18). Iată cadrul special al soliei Bisericii Rămășiței — larga răspîndire a apostaziei și îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu; venirea ceasului judecării și împlinirea Planului de Mintuire — care vesteste această solie a Evangheliei veșnice și care este unică în ceea ce privește încrederea și puterea ei.

Poporul rămășiței, funcționează ca o mișcare profetică. Dumnezeu are adevărați credincioși răspîndiți în toată lumea, membri ai multor denominațiuni și religii. Totuși sub imperiul evenimentelor finale, pe măsură ce problemele în conflict dintre Dumnezeu și Satana devin mai clare iar linia de demarcație dintre urmașii ambelor părți în conflict (bine și rău) este din ce în ce mai ascuțită, rămășița, biserica celor ce țin porunciile lui Dumnezeu și credința lui Isus, devine nucleul în jurul căruia se va strînge tot poporul lui Dumnezeu în toate locurile. (Apoc. 18:1-6). Astfel la revenirea lui Hristos, lumea va fi în mod clar delimitată în cele două

partea din Biserica Rămășiței, chemată la primirea responsabilității pe care o reprezintă. Biserica finală a lui Dumnezeu de pe pămînt. În primul rînd, Biserica Rămășiței trebuie să înalte pe Hristos și lucrarea mîntuirii Sale, demonstrînd prin credință, că ea este în adevăr a Lui. Biserica rămășiței trebuie să prezinte înaintea lumii, cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu, atît de ușor neglijate de societatea modernă: să dea mărturie, prin cuvînt și prin fapta de iminenta încheierea istoriei mîntuirii, veștindu-și rîndu-se stăruindu-se în credință, pentru a obține crede în că în ziua ei să aibă viața veșnică. (Ioan 3:16).

Pentru aprofundarea a se citi și: Mt: 24:14; 28:18-20; Marcu: 16:15; 2 Cor. 5:10; Efes. 5,22-27; Apoc. 12,17; 21,1-14.

UNITATEA TRUPULUI LUI HRISTOS

Dirijorul ridică bagheta sa, auditoriul se lasă comod în fotolii anticipînd plăcerea unor armonii deosebite. Dar... în clipa următoare aceștia se cutremură la auzul va-carmului de sunete pe care corul le scoate. Luați prin surprindere și traumatizați de sunetele disonante, își astupă urechile și părăsesc sala. Cu toate acestea, dirijorul pare foarte mulțumit, foarte satisfăcut de concert; el zîmbește satisfăcut la auzul îngrozitoarelor sunete. Ici și colo, unii din membrii corului încearcă să determine pe ceilalți să cînte același cîntec și în aceeași gamă. Pentru un timp ei reușesc acest lucru, dar cooperarea este, în cel mai bun caz, intermitentă și efectul general al concertului rămîne neschimbat.

Necazul este că acel cor urmează instrucțiunile, cîntă sub bagheta unui dirijor nepricupit, fals, amuzical. Atîta vreme cît acest om va rămîne la pupitrul aceluia cor, va fi imposibil de realizat armonia incantătoare a unei muzici plăcute.

Parabola aceasta nu trebuie dusă mai departe, pentru a scoate în evidență faptul că astăzi în lume se simt mai mult decît oricînd efectele dezastruoase ale lipsei de armonie, înțelegere, pace. Disensiuni între națiuni, discriminări rasiale și sociale, disensiuni între frați și surori, între părinți și copii, între soți și soții. Consecințele acestei lipse a unității și înțelegerii se răsfrîng adesea asupra a milioane de ființe nevinovate care mor de foame, de sete, de gloanțe sau de lipsa unui simțămînt de iubire și împreună simțire. Aceia care au nobila sarcină să găsească soluții pentru omenirea în nevoie depun eforturi uriașe, dar partitura rămîne aceeași și sunetele traumatizante continuă să facă ravagii. Paradoxal, dar același lucru este valabil și pentru lumea religioasă. Și aici se fac eforturi pentru a aduce pe toți sub o singură baghetă, dar concertul nu se va schimba cu adevărat pînă cînd Hristos nu se va afla la pupitrul atît al acestui uriaș cor al oamenilor credinței, cît și la acela al fiecărui corist în mod individual.

Apostolul Pavel, pentru a ilustra necesitatea unitri și unității în Hris-

BOTEZUL

Botezul, așa cum îl cunosc astăzi creștinii, își are originea în practica proorocului Ioan Botezătorul, care a fost trimis să pregătească calea Mîntuitorului. „A venit Ioan care boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. Tot tînutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului au început să iasă la el și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în rîul Iordan”. (Marcu 1,4-5).

Deși existau precedente în Vechiul Testament pe care Ioan Botezătorul trebuie să le cunoștea foarte bine, ritualul spălării și al curățării cum și istoria vindecării lui Naaman, el învăța faptul că această orînduire avea semnificație morală și spirituală, mult mai mult decît un simplu rituał de curățire. În cerea norodului, prin botezul lor, ei să recunoască

starea lor păcătoasă, cum și pocăința lor. Pasul pe care el le cerea să-l facă, era un pas hotărîtor și cu siguranță că aceia care au fost botezați de el, n-au făcut lucrul acesta cu ușurătate. Chemarea lui Ioan la botez arăta spre faptul că era necesară o schimbare drastică în vederea întîmpinării lui Hristos, Mesia, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii.

Cînd Isus S-a pogorît la rîul Iordan și a cerut lui Ioan să-L boteze (Mat. 3,13—15). El a pus atunci sigiliul aprobării Sale pe chemarea și lucrarea lui Ioan Botezătorul și acest lucru a marcat începutul propriei Sale lucrări de salvare a omenirii. Deși nu avea nevoie să se curăție de păcat, așa cum toți ceilalți, Ioan avea nevoie, Isus a demonstrat însă că „El înțelege simțămîntele celor mîntuiți din aceea că și starea fîntelor omenești. Prin botezul Său, El S-a identificat cu cel păcătoș în memoria acestuia, după neprihănirea lui Dumnezeu și a dat

SFÎNTA CINĂ

După cum serviciile și jertfele din sanctuarul Vechiului Testament arătau spre Mesia, care avea să vină, spre lucrarea și moartea Lui, tot la fel, Sfânta Cină este un act comemorativ al morții lui Hristos și îndreaptă atenția credinciosului spre făgăduința Sa cu privire la a doua venire. Această orînduire înseamnă mult mai mult decît un simplu simbol al iertării pentru orice păcat pe care cineva l-a comis în trecut; este un serviciu divin ce implică mărturisirea păcatelor lui Dumnezeu și unul altuia, cerînd ajutorul lui Dumnezeu pentru schimbarea, biruirea ispitei și în vederea devenirii noastre — în caracter — asemenea lui Hristos. Este un serviciu divin plin de simbolism, care în decursul veacurilor a devenit un instrument deosebit de prețios pentru transmiterea adevărilor spirituale esențiale.

În timp ce unii au interpretat „ad literam” declarația Domnului: „acesta este trupul Meu” și „acesta este sîngele Meu”, noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, înțelegem acest lucru în mod figurat, așa cum facem și cu alte declarații ale lui Isus Hristos, cum ar fi declarația Sa: „Eu sînt ușa”. (Ioan 10,7). Pîinea și vinul nefermentat (mustul dulce) sînt privite ca fiind simboluri ale trupului frînt al lui Hristos și ale sîngelui Său vărsat, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3,16). Împărtășirea cu aceste simboluri este o expresie a credinței în El ca Mîntuitor și Izbăvitor din păcate și a identității vieții noastre cu a Lui.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea — ca și alte grupări creștine — practică de la primele zile ale istoriei ei, această orînduire de patru ori pe an, și anume la sfîrșitul fiecărui trimestru. Serviciul divin al Sfintei Cine se desfășoară astfel:

După o scurtă predică ținută de către pastorul deservent, bărbații separat și femeile separat merg în săli special amenajate pentru acest lucru, pentru a lua parte la actul umilinței sau al spălării picioarelor. Noi credem că acest act este un simbol al curățirii de păcat. (Ioan 13,1-17). Deși nu este nici un merit deosebit în acest act al spălării picioarelor, el devine plin de semnificații majore pentru cei

ce iau parte la el și care înainte sau în timpul înfăptuirii lui își corectează înțelegerile greșite, își mărturisesc reciproc, greșelile, cer iertare unii altora, și toți lui Dumnezeu, și se apropie de masa Domnului cu inima curată. Actul umilinței simbolizează îndepărtarea, spălarea păcatelor săvîrșite pe drumul umblării și al vieții creștine.

Actul spălării picioarelor simbolizează, de asemenea, reînnoirea consacrării în slujba Învățătorului divin. Cel care participă la acest act trebuie să dea la o parte mîndria, pentru a se pleca și a spăla picioarele fratelui sau sorei sale, ca membri ai aceleiași biserici, la fel cum trebuie să biruiască mîndria spre a sluji lui Hristos din toată inima. Pentru că actul umilinței sau al spălării scoate în evidență spiritul iubirii și comuniunii creștine, el este o pregătire potrivită și necesară pentru a participa cum se cuvine la Cina Domnului.

După actul umilinței, membrii comunității se readună în sala de cult. Pastorul sau pastorii și prezbiterii cu binecuvîntare ai comunității merg la amvon sau la masa pe care sînt așezate pîinea nedospită și vinul nefermentat, simboluri ale trupului și sîngelui lui Isus. Se înalță o rugăciune de binecuvîntare asupra pîinii, după ce, în prealabil, s-a descoperit masa. După ce pastorul sau pasto-

rii, împreună cu prezbiterii, frîng pîinea, aceasta este împărțită de către diaconi (dacă sînt întăriți prin binecuvîntare) participanților. Dacă comunitatea respectivă nu are diaconi întăriți prin binecuvîntare, atunci pastorul sau prezbiterii întăriți prin binecuvîntare fac acest lucru.

Pastorul, prezbiterii și diaconii procedează cu vinul nefermentat așa cum au procedat și cu pîinea. În ambele cazuri se citește 1 Cor. 11,23-26, sau alte pasaje biblice corespunzătoare. În fiecare caz, atît cînd se servește pîinea, cît și atunci cînd se servește mustul, toți participanții stau în picioare (cu excepția celor bătrîni și celor bolnavi) și așteaptă pînă cînd au fost toți serviți, pentru a se împărtăși cu toții laolaltă de aceste simboluri. La încheiere se cîntă o cîntare cu toată comunitatea și se înalță o rugăciune de binecuvîntare de către pastorul care a condus serviciul divin al Sfintei Cine.

Intr-un anumit sens, Cina Domnului este o ocazie solemnă, un timp cînd credincioșii își reamintesc de faptul că Isus a purtat vinovăția noastră și a murit pentru păcatele noastre. (Is. 53,5). Și totuși, dintr-un alt punct de vedere, serviciul Sfintei Cine este o ocazie de bucurie. El arată înainte, spre ziua în care Dumnezeu va face toate lucrurile din nou. (Apoc. 21,1-5). El anticipează ziua în care Dumnezeu va recrea ființele pe care El le-a făcut (1 Cor. 15,52), spre a se alătura lui Isus, Răscumpărătorul lor, la bucuria cea mare a nunții Mielului. (Apoc. 19,9).

Citiți, de asemenea, Mat. 26,17-30; Ioan 6,48-63; 1 Cor. 10,16-17; Apoc. 3,20.

„Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”. Ioan 13,8.

EXPERIENȚA MÎNTUIRII

(urmare din pag. a 10-a)

Și totuși, credința vine de la Dumnezeu. Voința noastră este coruptă din cauza răului, îndreptată mereu spre căile nelegiurii. Dar Duhul Sfânt ne convinge de păcat și reorientază ginăirea noastră (Ioan 16,8-11). El trezește în noi dorința după Dumnezeu și neprihănirea Sa și dă putere voinței noastre să aleagă binele. În mod deosebit, El ne impresionează prin Cuvîntul lui Dumnezeu (Rom. 10,17). Astfel, în loc de a ne răscula împotriva lui Dumnezeu, sau a fugi de El, noi ne îndreptăm spre El, primind darul mîntuirii Sale. Mîntuirea deci, este numai de la Dumnezeu. „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu” (Efes. 2,8). **Partea noastră este aceea de a așeza voința noastră de partea lui Dumnezeu, în a fi binevoitori să fim făcuți să vrem, îngăduind Duhului Sfânt să ne recîștige pentru Dumnezeu. Chiar și în oferirea darului Său nemăsurat de mare, Dumnezeu ținu seama de libertatea noastră de alegere — liberul arbitru.**

Cînd prin credință noi ne întoarcem de la îndreptățirea noastră și acceptăm neprihănirea lui Hristos, noi stăm într-o poziție nouă înaintea Sa. Acum, noi sintem îndreptății, iertați de sentința vinovăției și a morții pe care le merităm din cauza călării de către noi a Legii lui Dumnezeu. (Rom. 3,19-26). Această nouă stare este în general numită „îndreptățirea prin credință”. Noi sintem iertați (1 Ioan 1,9). Împăcați cu Dumnezeu (2 Cor. 5,17-21), răscumpărați din robia păcatului (1 Petru 1,18-19), adoptați ca fii și fiice ale viului Dumnezeu (Rom. 8,14-17) și puși de o parte pentru a fi folosiți de El în mijlocul unei lumi răzvrătite. (Filip. 2,15).

În situația aceasta nu mai trăim nicidecum sub domnia păcatului. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățării, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii”. (Rom. 6,17-18).

Duhul Sfânt care mai întii ne atrage la Hristos și care dacă dorim ne ajută să trăim experiența nașterii din nou (Ioan 3,3-8), ne dă putere pentru viața de fiecare zi. El locuiește în noi, dîndu-ne putere pentru biruință în ispite, sfătindu-ne în luarea hotărîrilor ce ne confruntă și descoperindu-ne mai mult și tot

mai mult iubirea lui Dumnezeu față de noi în Isus Hristos (Rom. 5,5; Efes. 1,13-14).

Astfel, de la prima la ultima experiență a mîntuirii, ea se capătă prin har... prin credință (Efes. 2,8). Calea prin care venim la Hristos Isus, este calea sau modul în care noi trăim în Hristos. „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2,6). Zilnic noi trebuie să dăm totul și să primim totul — su-punîndu-ne și consacrîndu-ne în totul lui Dumnezeu și primind noua Lui viață și neprihănire. Isus zice: „Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Mat. 6,24). Noi rămînem în El și cu El, atunci cînd ne unim cu El într-o legătură care să se întărească și să se adîncească zi de zi: „Rămîneți în Mine, și Eu voi rămînea în voi. După cum mlăcița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sint Vița, voi sinteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,4-5).

Uniți cu Hristos, noi sintem transformați după chipul Său divin. (2 Cor. 3,18). Chipul Său oglindit în caracterul Său, deformat și aproape șters datorită păcatului, este în mod progresiv restaurat. (Col. 3,10-11). Știm că atita vreme cît alegem să rămînem în El, El ne va ține de mîna și niciodată nu ne va da drumul. Nimeni nu ne poate smulge din mîna Tatălui. (Ioan 10,29).

Mîntuirea lui Dumnezeu în Isus Hristos ne dă pentru prezent putere, iar pentru viitor... nădejde. Viața noastră este plină acum de importanță și semnificație. Aparținem lui Dumnezeu. De aceea, întimpinăm viitorul cu încredere, știind că atita vreme cît locuim în El, nu avem a ne teme de rău. Noi știm că în ziua judecării avem un Avocat, un Apărător, Cineva care pledează în favoarea noastră, și anume, „pe Isus Hristos, Cel neprihănit”. (1 Ioan 2,1). Iar ziua revenirii Sale, noi o așteptăm cu încredere și recunoștință.

Aducem slavă lui Dumnezeu pentru profunzimea dragostei și înțelepciunii Sale care a răspuns și răspunde tuturor nevoilor noastre prezente și veșnice. „Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă, Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Rom. 8,31).

De studiat în continuare: Ps. 27,1; Is. 12,2; Ioan 2,9; Mat. 18,3; Ioan 3,16; Rom. 4,25; 5,6-10; 8,1-4; 1 Cor. 2,5; 15,3-4; Gal. 1,4; 2,19-20; 3,13; 4,4-7; Efes. 2,5-10; 3,16-19; 1 Petru 1, 23; 2,21.

DARURILE SPIRITUALE ȘI LUCRAREA SLUJIRII

Adesea, împrejurările fac necesar ca membrii unor familii să se despartă pentru mai mult timp. Uneori, despărțirea este determinată de necesitatea de soțul sau tutorele familiei să călătorească în interes de serviciu, uneori fiind plecat un timp destul de lung. Dacă aceasta este o persoană cu simțul răspunderii, atunci el trebuie să se asigure de faptul că familia este bine îngrijită, are tot ce-i este necesar pentru întreținere în tot timpul absenței lui. El trebuie să aranjeze totul atunci cînd pleacă, punînd în ordine toate problemele familiei.

Cu nouăsprezece veacuri în urmă, după ce Și-a edificat Biserica pe pămînt, Isus Hristos S-a întors în ceruri. Cu inimile tremurînde, ucenicii îl priveau cum Se înalță la cer. (Luca 24,50; Fapte 1,9). Vor fi oare ei capabili să-L reprezinte cum se cuvine? Vor putea ei să aducă la îndeplinire cu succes lucrarea ce le-a fost dat s-o facă? Vor avea ei oare capacitatea, talentele necesare să ducă Evanghelia în toată lumea?

Cu aceeași compasiune și considerație, care au caracterizat întreaga Lui viață, Isus Hristos a prevăzut, desigur, nevoile lor și a luat toate măsurile pentru satisfacerea acestora. Chiar înainte ca El să Se înalțe la cer, a spus: „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămîneți în cetate pînă veți fi îmbrăcați cu putere de sus”. Luca 24,49. Prin Duhul Sfânt, ucenicilor avea să le fie dat orice dar și orice talent de care aveau nevoie pentru lucrarea lor.

Și El Și-a împlinit făgăduința. Scriînd despre lucrul acesta, apostolul Pavel spune: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor... Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci, pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Efes. 4,8-12.

În epistola sa către comunitatea din Corint. Pavel analizează mai departe această problemă: „În ce privește darurile duhovnicești”, spune el, „nu voinesc să fiți în necunoștință... Sint felurite daruri, dar este același Duh. Și fiecăruia i se

dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, furtivele limbi și altuia, tlmăcierea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește". 1 Cor. 12,1-11.

Două lucruri merită să fie subliniate: 1) faptul că Duhul Sfânt este Acela care decide ce anume dar să fie dat fiecăruia. El își asumă această responsabilitate, pentru că numai El singur cunoaște de ce anume daruri are Biserica nevoie. Numai singur El știe ce dar poate folosi fiecărui creștin; 2) nu toți primesc același dar și nu toate darurile sînt la dispoziția tuturor. Astfel, de exemplu, nimeni n-are dreptul să ceară, să insiste ca Duhul Sfânt să-i dea darul proorociei sau al profeției, darul vindecării, sau pe acela al vorbirii în diferite limbi. Adevăratul creștin se va supune pe deplin lui Hristos, așezînd talentele sale naturale pe altarul Său, cerînd lui Dumnezeu să-i dea acel dar al Duhului Sînt pe care El îl consideră a fi cel mai indicat pentru el. (Rom. 12,48; 1 Petru 4,10-11).

Cît timp vor rămîne, sau cît vor fi prezente darurile Duhului Sfînt în biserică? Noul Testament ne învață că ele vor rămîne pînă la revenirea lui Isus Hristos. Scriind bisericii din Efes, apostolul Pavel spune că darurile sînt pentru „desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unirea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Dumnezeu". Efes. 4,12-13.

Tot în același ton scrie și bisericii din Corint: „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos". 1 Cor. 1,4-7.

Astfel, prin daruri spirituale, Dumnezeu a luat toate măsurile, a făcut totul pentru Biserica Sa — pentru familia Sa de pe pămînt — ca ea să se mențină și să ducă mai departe cu succes slujirea și activitatea ei fizică, intelectuală și spirituală, pînă în ziua cînd familia lui Dumnezeu de pe pămînt se va uni cu familia Lui din ceruri.

Pentru studiu mai citiți; Mat. 25, 31-36; 1 Cor. 12,27,28; 2 Cor. 5,14-21; Fapte 6,1-7; 1 Tim. 2,1-3.

DARUL PROFEȚIEI

La început, înainte ca păcatul să intre în lume, Dumnezeu vorbea cu Adam și Eva „față către față”. (Gen. 1,26-31), dîndu-le astfel înțelepciune și transmițîndu-le voința Sa. După intrarea păcatului în lume, însă, comunicarea deschisă n-a mai fost nicidecum posibilă. Adam și Eva ar fi fost nimicîți de către prezența cea sfințită a lui Dumnezeu. Cu toate acestea însă, Dumnezeu a continuat să comunice cu familia omenească într-un mod general. Printre mijloacele folosite notăm: natura, relațiile interpersonale, lucrările providenței și Duhul Său.

Dar era totuși nevoie de o comunicare mult mai directă, mai deosebită, în mod special pentru a lărgi orizontul înțelegerii de către om a caracterului lui Dumnezeu, cît și Planului de Mîntuire. De aceea, Dumnezeu a ales oameni consacrați, asupra minții cărora Duhul Sfînt putea lucra într-un mod special pentru a primi adevărul și a-l transmite și altora. Ați în timpurile Vechiului cît și în cele ale Noului Testament, darul profeției a fost dat atît bărbaților, cît și femeilor. Dintre femei amintim pe Maria, Debora, Hulda, Ana, și cele patru fete ale lui Filip. (Ex. 15,20; Judecători 4,4; 2 Regi 22,14; Luca 2,36; Fapte 21,8-9).

Sfînta Scriptură spune: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, minăți de Duhul Sfînt”. 2 Petru 1,21. Uneori acești „oameni” sau „oameni sfinți ai lui Dumnezeu”, cum redau alte traduceri acest text, sau „profeți” așa cum erau numiți de obicei, transmiteau mesajul lor verbal. Alteori, însă, mesajul profetic era scris; în acest fel solia transmisă putea circula mai mult și avea o influență deosebită asupra celor ce o citeau.

Prin providența divină, aceste mesaje profetice au fost păstrate, formînd Sfînta Scriptură și, de-a lungul veacurilor, ele au fost folosite de Dumnezeu pentru a vorbi inimilor omenești și pentru a le conduce să urmeze și să împlinească voința Sa. Bărbați și femei au studiat Cavîntul lui Dumnezeu și au recunoscut autoritatea lui divină, primînd mărturia lui. Și același Duh Sfînt care a inspirat pe profetii Bibliei ca să scrie mesajul primit, a mișcat și inimile cititorilor, convingîndu-i de păcat și transformînd viața lor.

Cu privire la rolul Scripturilor, apostolul Pavel scria tînărului său prieten în credință, Timotei: „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mîntuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire”. 2 Tim. 3,15-16.

Din acest text reiese clar faptul că Biblia conține toată cunoștința și sfaturile necesare oamenilor ca să găsească calea mîntuirii și să umble pe ea. Biblia oferă o infailibilă revelare a voinței lui Dumnezeu.

Dar necesitatea ca Dumnezeu să comunice cu familia omenească nu s-a terminat odată cu încheierea canonului Sfintelor Scripturi. În epistolele sale adresate comunităților din Corint și Efes, apostolul Pavel consideră slujba de „profet” ca fiind unul dintre cele mai importante daruri ale Duhului Sfînt. El îl plasează aproape în capul listei, al doilea, după „apostoli”. (1 Cor. 12, 28; Efes. 4,11). Credința unor creștini cu privire la faptul că lucrarea profeților s-a încheiat în timpul Vechiului Testament nu are o bază

LEGEA LUI

Trăim într-un Univers ce se caracterizează prin legi și ordine. Creatorul nu numai că a stabilit și pus în mișcare legi ce gu-

vernează mișcarea în spațiu a corpurilor cerești, ci a instituit legi ce dirijează viața și sănătatea ființelor omenești, pe care El le-a adus la existență și care trăiesc pe această planetă. Aceste legi au rolul de a promova viața și nicidecum de a o inhiba. Isus făgăduiește viață din belșug (Ioan 10,10) aceluia care-l urmează, viață care vine ca un rezultat al colaborării cu legile vieții și sănătății, stabilite de Dumnezeu. Aceste legi așează înaintea noastră un ideal și cuprind făgăduința că, prin harul lui Dumnezeu, noi putem să atingem acest ideal.

scripturistică. Pe măsură ce istoria Planului de Mîntuire se apropie de sfîrșit și marea luptă dintre Hristos și Satana se intensifică, atacurile acestuia din urmă împotriva poporului lui Dumnezeu devin din ce în ce mai puternice (Apoc. 12,17), înșelăciunile lui mai spectaculoase (Mat. 24,24) și, de aceea, darurile Duhului Sfînt, inclusiv cel al profeției, devin din ce în ce mai necesare, mai esențiale.

Biblia face clar faptul că darul profetic va fi prezent în adevărata biserică a lui Dumnezeu din zilele din urmă. Ioan, vizionarul, declară că Biserica Rămășiței va păzi „poruncile lui Dumnezeu și... mărturia lui Isus Hristos”. (Apoc. 12, 17). „Mărturia lui Isus Hristos” este definită în Apoc. 19,10 ca fiind „duhul proorociei”. Isus transmite solii bisericii, prin intermediul profetiei.

La începutul istoriei mișcării advente, cam pe la mijlocul secolului al XIX-lea, Dumnezeu a dat darul profetic servei Sale, Ellen G. White (Harmon). Activitatea ei s-a extins pe parcursul a 70 de ani, pînă în 1915, cînd a murit. Ea a scris „mînată sau inspirată de Duhul Sfînt” peste 4.600 de articole pentru reviste și peste 50 de volume, incluzînd cele cinci volume ale conflictului veacurilor și anume: Patriarhi și Profeti, Profeti și Regi, Marea Luptă, (Tragedia Veacurilor), Hristos Lumina Lumii și Faptele Apostolilor, lucrări ce sînt considerate magnum opus al activității ei scriitoricești. Aceste lucrări trasează istoria marelui lupte

dintre Dumnezeu și Satana, dintre bine și rău, de la apariția păcatului în inima lui Lucifer și pînă la eradicarea păcatului din Univers.

Scrierile servei Domnului nu sînt un adaos la Biblie și nu trebuie să ia locul Bibliei. „În armonie cu poziția istorică a protestantismului, Biserica A.Z.Ș. acceptă Biblia și numai Biblia ca singura regulă a credinței și trăirii creștine și crede că ea este în totul adevărată, vrednică de încredere și constituie cuvîntul plin de autoritate al lui Dumnezeu în limba lui omului... Biserica A.Z.Ș. recunoaște darul profetic ca fiind aparte de canonul sacru al Sfințelor Scripturi, care a existat și a fost activ înainte de formarea canonului biblic, în timpul cînd acesta s-a format, cît și de atunci pînă în prezent, dar afirmă că Sfînta Scriptură constituie unica normă după care toate celelalte solii profetice trebuie să fie probate și judecate. Ei cred că acest dar n-a fost retras niciodată definitiv, ci el s-a manifestat din timp în timp în toată istoria bisericii; el aparține și astăzi bisericii. Canonul Sfințelor Scripturi este solia lui Dumnezeu adresată tuturor oamenilor din toate veacurile; descoperirile extracanonice aparțin aceluia cărora le-au fost adresele la origine. Biserica A.Z.Ș. acceptă scrierile servei Domnului ca reprezentînd lucrarea darului profetic, fără a lua însă locul Bibliei sau fără a constitui un adaos al ei. (Comentarii Biblice A.Z.Ș./vol. 19/pag. 1413).

E. G. White avea această concepție cu privire la scrierile ei. În toată viața sa ea a înălțat Biblia ca fiind descoperirea infailibilă a voinței lui Dumnezeu și standardul caracterului Său. În repetate rînduri ea a somat pe credincioși să studieze Cuvîntul Scripturii. Ea scria: „Biblia și numai Biblia ca măsură a tuturor învățăturilor și ca temelie a tuturor reformelor... mai înainte de a primi orice învățătură sau precept, trebuie să cerem un clar: „Așa zice Domnul” în sprîjinul ei”. (T.V./545/ed. 1981).

Cînd unul dintre credincioși a sugerat faptul că scrierile servei Domnului erau o completare, un adaos la Biblie, ea a protestat, spunînd că cel în cauză „prezenta problema într-o lumină falsă. Dumnezeu a găsit potrivit — în această problemă — să îndrepte mîntea poporului spre Cuvîntul Său, spre a-i da o mai clară înțelegere a lui”. (4 T/246). Ea spunea că mărturiile ei „nu sînt date pentru a aduce o lumină nouă, ci spre a imprima adînc în inimă, adevărurile pe care inspirația le-a descoperit mai înainte”. (2 T/605).

Astăzi, ca și în trecut, orice comunicare din partea lui Dumnezeu este prețioasă. Solia Bibliei este permanent valabilă. „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți proorociile”. (1 Tes. 5,19-20). „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti”. (2 Cron. 20,20).

Studiați și Ioel 2,28-29; Fapte 2,14-21; Evr. 1,1-3.

DUMNEZEU

Isus a venit în lumea aceasta nu numai să ne arate cum să trăim în conformitate cu legile lui Dumnezeu, ci și pentru a da harul transformator, singurul care poate să ne facă în stare să ne predăm pe deplin voinței lui Dumnezeu față de noi, așa cum este exprimată în legile Sale. În loc de a fi niște cerințe ce trebuie împlinite pentru a intra în ceruri, Legea lui Dumnezeu devine pentru credinciosul consacrat măsura sau criteriul experienței sale mereu crescînde cu El, cum și chemarea de a continua experiența creșterii în har.

În aceste timpuri de criză a energiei, este clar faptul că legile care limitează viteza pe drumurile publice și reglementează traficul, activitatea industrială și comercială și chiar relațiile internaționale, toate acestea sînt esențiale pentru folosirea rațională a energiei și chiar

pentru păstrarea vieții societății și a individului. La fel de esențiale sînt și rînduiele și legile ce reglementează relațiile morale și sociale între oameni, cum și între oameni și Dumnezeu.

Marile principii ale Legii Morale a lui Dumnezeu sînt cuprinse în cele Zece Porunci și au fost exemplificate în viața lui Isus Hristos. Satana a încercat, chiar de cînd a apărut păcatul, să convingă întreg Universul că este imposibil să se trăiască în conformitate cu Legea lui Dumnezeu. Dar Hristos a venit pe pămînt luînd asupra Sa trupul nostru, pentru a dovedi neîmelnicia lui Satana. El a demonstrat prin exemplul Său desăvîrșit ce înseamnă să împlinești Legea. El a zis: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc”. (Mat. 5,17). A împlini înseamnă a trăi aceste legi, a le pune în valoare lor practică. Hristos a venit să ne dea o nouă perspectivă a scopului, puterii și făgăduințelor Legii lui Dumnezeu.

Cele Zece Porunci sînt expresia iubirii lui Dumnezeu, a voinței și

scopurilor Sale cu privire la comportamentul ființelor umane și sînt tot atît de necesare, obligatorii și importante pentru noi astăzi, așa cum au fost și atunci cînd ele au fost date. Deși majoritatea dintre ele au fost date sub o formă negativă: „Să nu...”, ele nu sînt atît de mult restrictive, cît formează un tablou în cuvinte, și anume tabloul caracterului pe care copiii lui Dumnezeu îl vor reflecta atunci cînd ei aleg să trăiască așa cum dorește El. Cele Zece Porunci pot fi astfel exprimate în mod pozitiv:

1. LOIALITATE, CREDINCIOȘIE. În viața celui credincios, Dumnezeu trebuie să fie primul. Dacă sîntem ai lui Hristos, atunci gîndurile noastre vor fi ale Lui. Vom umbla atunci după cele spirituale și nu după cele materiale. Vom dori nespuse să avem chipul Său și să respirăm, deci să fim stăpîniți de Duhul Său, să facem voia Sa și să-I fim plăcuți în toate lucrurile.

2. INCHINARE. Ne închinăm Celui nevăzut și nu la ceea ce se vede. Lucrurile pe care — cîndva

— le uram, acum le iubim, iar lucrurile pe care — cindva — le iubeam, acum le urim. Sufletul este curat de vanitate și mîndrie, și avem ocazii de profundă și zealoasă devoțiune.

3. ADORARE. Aceasta oprește nu numai a înjura și a profana ceea ce este sfînt, ci și o falsă mărturisire a credinței. Obiceiurile deșarte și spiritul de modelare după chipul păcatului monumentalizat în contemporaneitate trebuie lăsate la o parte. Conversația, afecțiunile și simpatiile noastre sînt pentru cele din ceruri. Inimile noastre sînt păstrate și supuse Duhului lui Hristos.

4. SFINTIRE. Hristos este recunoscut ca fiind Creator și Re-creator, nu numai prin pîzirea — ca fiind sfîntă — a unei a șaptea părți din timp, ci în deplina acceptare de către noi a întregii lucrări a mîntuirii. Sfințenia Lui se va evidenția atunci în viața noastră, iar lucrările sfințirii, care mai înainte ne păreau a fi neinteresante, plictisitoare și obositoare, formează acum plăcerea noastră.

5. RESPECT FAȚĂ DE AUTORITATE. Aceasta începe în cămin, între părinți și copii și se extinde asupra tuturor relațiilor noastre atît cu Dumnezeu, cît și cu oamenii. Neascultarea și răzvrătirea sînt înlocuite prin ascultare și conlucrare.

6. DRAGOSTEA. Chiar ura și mîndria sînt o violare a acestor porunci, dar în cel cu adevărat convertit, iubirea, umilința și pacea iau locul miniei, invidiei și certei. Sufletele noastre sînt atunci pline de iubirea divină și captivate de tainele cerului. Roada Duhului — dragostea — este atunci vizibilă în toate manifestările vieții.

7. CURAȚIA. Există atunci o transformare completă — pasiunile, poftele, apetitul și voința, toate acestea sînt aduse într-o perfectă supunere față de voința lui Dumnezeu. Viața de pînă atunci ne apare dezgustătoare și păcătoasă. Gîndurile păcătoase sînt îndepărtate și faptele rele sînt lepădate. Credințioșia și o viață spirituală sînt evidente atît în cămin, cît și în afara lui.

8. CINSTEA. Aceasta implică relația noastră nu numai cu aproapele nostru, ci și cu Dumnezeu. În loc de a jefui pe Dumnezeu de astfel de lucruri, cum ar fi sănătatea noastră, timpul, zecimea și darurile noastre, noi închinăm Lui cu bucurie tot ceea ce avem. Datoria devine atunci o bucurie, iar sacrificiul o plăcere.

9. INCREDEREA. Prin cuvintele noastre noi vom fi îndreptății sau vom fi condamnați. Cînd inima stă drept înaintea lui Dumnezeu, vom deveni bărbați și femei de o strictă integritate. Eul este atunci supus și vorbirea de rău... biruită.

10. MULTUMIREA. Atunci nu vom mai fi nicidecum geloși sau

nemulțumiți, pentru că viața noastră nu se preocupă de cele materiale. Trăirea unei vieți de sfințenie va fi atunci o plăcere, și anume cînd va fi o desăvîrșită supunere a noastră față de Dumnezeu. Atunci, bucuria va lua locul necazului, iar înfățișarea va reflecta pacea și fericirea cerului.

Deși Legea lui Dumnezeu nu trebuie confundată cu legămintele Sale, cele Zece Porunci sînt baza ambelor legăminte, atît cel vechi (Ex. 24,3-4), cît și cel nou. (Evr. 8,10). Ca un standard al comportării și relațiilor, Legea lui Dumnezeu devine, de asemenea, standardul judecării Sale. (Ecl. 12,13-14; Iacov 2,8-22).

Prin lucrarea Duhului Sfînt, poruncile pun în evidență păcatul (1 Ioan 3,4) și trezesc simțămîntul nevoii noastre după un Mîntuitor. Cînd ne întoarcem la Hristos, Duhul Sfînt continuă să lucreze cu puterea Lui transformatoare în viața noastră. Mîntuirea se obține

prin har, prin credință și nu prin fapte, dar roadele lucrării Duhului Sfînt în viața noastră constituie ascultarea de poruncile lui Dumnezeu.

Această ascultare dezvoltă un caracter creștin și are ca rezultat conștiința necesității de a face ceea ce este drept și bine. Aceasta este dovada dragostei noastre față de Domnul și preocuparea noastră pentru aproapele nostru. Cînd ascultarea credinței se vede în noi, cei din jurul nostru recunosc puterea lui Dumnezeu care întărește mărturia noastră creștină. În aceste zile de incheiere a Planului de Mîntuire, Dumnezeu arată spre aceia care pîzesc poruncile Lui, ca o dovadă specială a dreptății caracterului Său și o justete a preceptelor Sale. (Apoc. 14,12).

Studiați și Exod 20,1-17; Mat. 5,17; Deut. 28,1-14; Ps. 19,7-13; 119; Mat. 22,36-40; Ioan 14,15; Rom. 8,1-4; Efes 2,8; 1 Ioan 5,3.

SABATUL ZILEI A ȘAPTEA

Ziua a șaptea a fiecărei săptămîni, simbata, este Sabatul biblic. Este monumentul activității creatoare a lui Dumnezeu, cînd un Dumnezeu Creator a făcut lumea în șase zile și S-a odihnit în cea de a șaptea zi. (Gen. 2,1-3). Este, de asemenea, semnul rîscumpărării noastre în Isus Hristos (Evr. 4,9), amintindu-ne că El, care a făcut toate lucrurile și care a spus despre ele că sînt foarte bune (Gen. 1,31), ne-a scos din împărăția păcatului și ne-a dus în Împărăția Sa (Col. 1,13) și într-o zi va face toate lucrurile din nou (Apoc. 21,5).

Porunca a patra a Decalogului ne îndeamnă să ne aducem aminte „de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă, închinată Domnului, Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta”. (Exod 20,8-10). Această Lege divină rămîne neschimbată în cuvintele ei. Sabatul a fost instituit înainte de căderea lui Adam și a Evei în păcat și va continua să aibă valabilitate și pe noul pămînt. (Is. 66,23).

Cînd urmăm lui Isus Hristos și căutăm cu zel să ascultăm de voința Sa, atunci porunca Sabatului nu va fi o povară. Hristos, Domnul Sabatului (Marcu 2,27-28), locuiește în noi prin Duhul Său cel Sfînt,

scriind cerințele Legii veșnice pe tablele de carne ale inimii noastre. (Ezech. 26,26; Evr. 8,10-11). În loc să fie o zi posomorită și restrictivă, Sabatul va fi o „desfătare”, va fi ziua „cea sfîntă” a lui Dumnezeu (Is. 58,13). Ea este un simbol al libertății noastre în Hristos. Cînd El ne-a eliberat de sub robia eului și a răului, atunci cu bucurie intrăm în ziua odihnei Sale.

Sabatul este o zi sfîntă. Binecuvîntarea lui Dumnezeu odihnește asupra ei, într-un mod în care separă de celelalte șase zile. Este o zi cînd lăsăm la o parte munca noastră, grijile și preocupările obișnuite, spre a ne consacra ospățului spiritual pe care Dumnezeu îl așterne înaintea noastră. Noi ne odihnim în El, întilnindu-ne laolaltă ca să ne închinăm Lui (Evr. 10,25) și ne întărim în credință unii pe alții (vers. 24), slujind celorlă care au nevoie de sprijinul nostru, după exemplul lui Isus. (Ioan 5,1-17). Astfel, în ziua Sabatului, Dumnezeu ne dă o pregustare a locuirii noastre veșnice cu El. Ne împărtășim astfel de spiritul mîntuitorilor din toate veacurile, cînd ne vom strînge laolaltă în jurul tronului și vom cînta cîntări de laudă la adresa Lui, pentru mîntuirea prin Isus Hristos. (Evr. 12, 18-24).

O binecuvîntare pentru toți

Sabatul a fost cuprins în cele Zece Porunci, date poporului Israel pe muntele Sinai, el a fost dat de Dum-

(continuare în pag. 21-a)

SPIRITUL ISPRAVNICULUI CREDINCIOS

Se spune că a fost cândva un om care n-avea nimic, și atunci Dumnezeu i-a dat zece mere. I-a dat primele trei mere pentru el, ca să le mănince. Pe următoarele trei, Dumnezeu i le-a dat ca să le vîndă, pentru a-și face un adăpost de soare și de ploaie. Al treilea rînd de trei mere i le-a dat ca să le vîndă și cu ce va obține pe ele să-și cumpere haine, ca să-și așoare trupul. Ultimul măr, al zecelea, i-a fost dat ca să aibă ceva pentru a-l da lui Dumnezeu înapoi, ca un semn al recunoștinței și mulțumirii pentru cele nouă mere.

Omul din istorioara noastră a mîncat primele trei mere. Următoarele trei mere le-a vîndut și și-a făcut rost de un adăpost împotriva soarelui și a ploii. Ultimele trei mere le-a vîndut pentru haine, așa cum i-au fost date. Apoi a privit la cel de-al zecelea măr și i s-a părut că este mărul cel mai mare și mai gustos decît toate celelalte. El era conștient de faptul că Dumnezeu i-a dat acest al zecelea măr pentru ca să poată avea ceva care să-I dea bunului Dumnezeu înapoi, ca mulțumire și recunoștință pentru celelalte nouă mere. Dar el și-a spus că... de fapt, Dumnezeu nu are nevoie de el, pentru că ale Lui sînt toate merele lumii. Astfel că omul din povestirea noastră a mîncat pe cel de-al zecelea măr și a dat lui Dumnezeu numai cotorul mărului.

Această simplă parabolă ilustrează principiul cuprins în lucrarea ispravnicului credincios.

Dumnezeu este Creatorul acestei lumi și deci stăpînul a tot ceea ce se află pe și în ea. Tot ceea ce avem ne-a fost dat de El. (Gen. 1,26-28). Noi sîntem ispravnici, administratori ai darurilor lui Dumnezeu; ne datorăm viața și suflarea de viață puterii Lui susținătoare. (Gen. 2,15; Fapte 17,24-28).

În schimbul darurilor sale bogate, Creatorul cere ca noi să avem grijă de această lume minunată, pe care El a făcut-o căminul nostru. Resursele ei trebuie folosite în mod înțelept și neogost. Pentru că sîntem datori Domnului nostru pentru darul vieții, El are dreptul să aștepte de la noi, ca să ne consacram

Lui și altora timpul, talentele și energia noastră într-o slujire din dragoste.

Ca recunoaștere a stăpînirii Sale și a dependenței noastre de El, Dumnezeu cere să-I întorcem a zecea parte, zecimea din cîștigul nostru, să o punem în visteria bisericii pentru cauza Evangheliei. (Ps. 24,1; Deut. 14,22; Num. 18,21; 1 Cor. 9,9-14). El cere acești bani pentru că sînt ai Lui. Astfel de fapt punindu-i în visteria Domnului, noi nu dăm nimic, pentru că dăm din ceea ce aparține lui Dumnezeu. Nu facem decît să ne plătim o datorie. A reține această zecime înseamnă a te face vinovat de furt, jefuire. (Mal. 3,8-9). Darurile pe care trebuie să le dăm — împreună cu zecimea noastră — sînt expresia dragostei noastre și descoperă largheța generozității noastre (Deut. 16,17; 2 Cor. 9,7). Ca și Sabatul (o zi dintre cele șapte ale timpului nostru), zecimea (un leu din zece, din veniturile noastre), este demonstrarea faptului că recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Creator și Stăpîn.

Israelului din vechime i se cerea să dea o a doua zecime; de fapt, aceasta era contribuția lor pentru scopuri religioase și caritabile, care se urca pînă la o pătrime din veniturile lor. Unii, care erau mai conștienți de binecuvîntarea lui Dumnezeu dădeau pînă la o treime din veniturile lor. Oare Dumnezeu nu cere astăzi și din partea noastră o asemenea demonstrare a recunoștinței noastre față de binecuvîntările Lui? Să fie oare creștinii mai puțin recunoscători decît iudeii din vechime?

Realitatea este aceea, că în general, creștinii sînt mai puțin generosi decît ar trebui să fie. Cîteva făcea următoarea afirmație foarte plastică. Dacă am admite că membrii bisericilor creștine din occident ar fi cu toții fără slujbe — șomeri — și ar trăi numai din ajutoarele de șomaj, pe care eventual le-ar primi, și dacă aceștia ar da bisericii din care fac parte a zecea parte — zecimea — din ceea ce primesc, intrările acestor biserici creștine din occident ar fi atunci cam cu o treime mai mari decît sînt astăzi. Zecimea a fost neglijată și în locul ei, biserica a apelat la bazaruri, loți, mese etc., în loc să se conformeze planului dăruirii sistematice, pe care ni-l prezintă Biblia. Nu este de mirare că lucrarea Evangheliei și starea spirituală a creștinismului — în general — lasă mult de dorit, din punct de vedere al standardului biblic.

Planul zecimii și al darurilor ne-a fost dat de către un Creator tot înțelept, cu scopul de a determina egoismul din noi să moară de inaniție. Isus spune: „Unde este comora voastră, acolo este și inima voastră”. (Luca 12,34). Dăruirea sistematică ne permite să ne întorcem

inima și ochii de la comorile trecătoare ale lumii și să le îndreptăm către cele cerești, unde sîntem îndemnați să ne stringem comori vesnice.

Toate cerințele lui Dumnezeu sînt însoțite de o făgăduință pentru cel ce ascultă... „Aduceți însă la casa visteriei toate zecimile, ca să fie hrană în casa Mea... Puneți-Mă astfel în încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvîntare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănîncă, (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pămîntului”. Mal. 3,10-11.

Nu este greu de găsit dovezi ale faptului că Domnul își împlineste făgăduința. Și nenumerate sînt dovezile împlinirii făgăduinței lui Dumnezeu. Zăgăzurile cerului au fost deschise și belșug de binecuvîntări materiale și spirituale s-au revărsat peste cei credincioși. Cei care s-au convins de acest adevăr vor spune într-un glas că n-au pierdut nimic atunci cînd au dat lui Dumnezeu ceea ce este al Său. Nu este decît onoarea unei datorii către Cel Atotputernic.

Se spune că acel credincios care începe să practice adevărul cu privire la zecime are șase surprize:

1. Cuantumul sumei pe care el îl dă pentru lucrarea Domnului;
2. Profunzimea vieții lui spirituale;
3. Ușurința cu care face față obligațiilor vieții cu cele nouă părți ce i-au rămas;
4. Dispoziția largă cu care contribuie la cauza Evangheliei și a ajutorării aproapelui;
5. Faptul acesta contribuie la pregătirea lui spre a fi un administrator credincios și înțelept al celor nouă părți ce i-au rămas;
6. Mirarea lui că n-a adoptat mai demult sistemul dăruirii benevole.

Dumnezeu ne-a dat suficiente mere spre a face față nevoilor noastre, plus unul, cu care să ne manifestăm recunoștința noastră față de El. Dacă în adevăr îl iubim, atunci trebuie să-I dăm cu bucurie cel mai mare și cel mai apetisant măr din toate cîte avem.

Lucrarea de administratori este un privilegiu care ne-a fost dat de Dumnezeu pentru a face să crească dragostea noastră pentru El. Administratorii credincioși se bucură de binecuvîntările ce vin asupra altora, ca rezultat al credincioșiei lor.

Citiți și Gen. 28,20-22; Lev. 27,30; Num. 18,21; Deut. 8,18; Prov. 3,9; Mat. 23,23.

Deși scris în timpul circuliilor romane (al gladiatorilor, al luptelor cu fiarele sălbatice și al omorării creștinilor de către fiarele sălbatice, etc.), sfatul ucenicului iubit Ioan este tot așa de important în secolul al XX-lea, cum a fost și în primul secol. Tuturor acelorora care au auzit chemarea lui Dumnezeu la o viață mai bună, el le scrie:

COMPORTAMENTUL CREȘTIN

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ceea ce este în lume; pofta firii pămîntești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămîne în veac”. (1 Ioan 2,15-17). Adevărata religie este mult mai mult decît o experiență săptămînală. Ea cuprinde toată activitatea noastră, inclusiv recreația, muzica, lectura, îmbrăcămintea și dieta noastră. (Efes. 5,1-3,19; 2 Cor. 10,5; Lev. 1).

În ceea ce privește amuzamentul și distracția, un creștin sincer va întreba întotdeauna: Pot să cer binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra felului în care îmi petrec timpul liber? Contribuie el la întărirea mea fizică, intelectuală, socială și spirituală? Este el curat, nobil și înălțător? Sau trezește patimile firești, vicii și slăbește capacitățile nobile ale sufletului? O astfel de activitate contribuie pozitiv sau nu la creșterea mea fizică și spirituală? Hrănește ea natura mea spirituală, sau tendințele spre păcat, slăbind rezistența spirituală față de ispite? Mă conduce să privesc spre ceea ce este iluzoriu, sau mă trezește la realitățile și răspunerile vieții? Nu este un secret faptul că de felul în care răspundem acestor întrebări depinde și destinul nostru veșnic.

Dacă astfel de întrebări primesc niște răspunsuri cinste, sincere, atunci aceasta va rezulta în evitarea unor situații dăunătoare sănătății fizice și mintale. Lipsa de activitate productivă, ignorarea a ceea ce este de mare valoare pentru om — munca — cum și practicile ce distrug ființa umană — alcoolismul, tabagismul și consumarea drogurilor, plaga secolului XX; toate aceste practici negative trebuie să fie înlocuite cu „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot

ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă”. (Filip. 4,8). Sănătatea fizică și spirituală, ca și bucuria și pacea dănuitoare, vor fi tot atîtea izvoare de recreere sănătoasă. Activitatea în aer liber, în mijlocul naturii, la munte, la cîmpie, un program de studii și lectură care să ne îmbogățească cunoștințele și să ne înalțe simțămîntele, la care să se adauge ascultarea unei muzici încîntătoare și înălțătoare, își aduc contribuția lor valoroasă la dezvoltarea noas-

tră armonioasă. Acceptînd chemarea cerului, „să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre”, cineva poate cere împlinirea făgăduinței Sale care spune că atunci „puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvîrșită”. (Rom. 12,2).

Voința lui Dumnezeu față de noi cuprinde nu numai modul în care ne petrecem timpul liber, ci și înfățișarea noastră. El dorește ca noi să fim frumoși și, de aceea, ne avertizează împotriva a tot ceea ce este artificial și care poate umbri adevărata frumusețe. Femeile trebuie să fie „îmbrăcate în mod cuviincios, cu rușine și sfială: nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mîrgăritare, nici cu haine scumpe”. (1 Tim. 2,9). Aplicarea acestor principii va duce pe oameni, bărbați și femei, să evite tot ceea ce este extravagant, scump și care nu îi recomandă ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Creștinii vor găsi o mare satisfacție în purtarea unor haine care să vină bine pe ei, bine făcute și frumoase în simplitatea lor.

În timp ce recunoaștem deosebirile de cultură, trebuie totuși să avem o îmbrăcăminte simplă, modestă și curată. Frumusețea, calitatea, ordinea și umilința sînt principii ale Împărăției lui Dumnezeu. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci în omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blind și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. (1 Petru 3,3-4).

Sănătatea ajută înfățișării

Unul dintre principalele ajutoare pentru o bună înfățișare fizică este o sănătate bună. Voința divină pentru noi este ca „sănătatea să sporească, așa cum sporește și sufletul tău”. 3 Ioan 2. Ceea ce min-

căm și ceea ce bem, cînd și cum mîncăm și bem, vor avea influență asupra vieții noastre. De aceea, Adventiștii de Ziua a Șaptea pun un mare accent pe cumpătare în mîncare, băutură și în tot ceea ce fac. Principiile reformei sanitare trebuie să coordoneze întreaga noastră viață. Abstinența totală de la alcool, tutun, droguri, însușirea unei diete vegetariene (acolo unde este posibil), evitarea folosirii excitantelor, exerciții în aer liber, mișcare, odihnă adecvată și încredere în Dumnezeu, acestea contează — fără îndoială — la sănătatea și prelungirea vieții noastre.

Sîntem invitați să dăm cu toții ascultare chemării divine, care spune: „fie că mîncăți, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. 1 Cor. 10,31. De exemplu, călugării ordinului catolic Trapist, care nu mîncă carne, au numai o cincime din bolile de care suferă călugării Benedictini, care au o dietă obișnuită. Cercetările au arătat că un regim vegetarian poate preveni în 97% cauzele atacurilor coronariene ale inimii. Organizația Mondială a Sănătății estimează în urma unor cercetări îndelungate că 85% din cazurile de cancer se datoresc unor obiceiuri de viață nesănătoase.

Lipsa de mișcare, de exerciții, reduce viața unui bărbat cu cel puțin 5 ani. Cercetări competente au demonstrat că o dietă cu puțină carne, sau exclusă complet din dietă, o dietă care să se folosească moderat de grăsimi, zahăr, sare și consumarea de multe fructe, vegetale, cereale este dieta care promovează sănătatea.

Mulți oameni știu care sînt principiile unei vieți mai bune, dar le lipsește puterea lăuntrică pentru a face schimbarea ce se impune. Ce motiv mai bun poate fi pentru un om al credinței, pentru a opta pentru un regim sănătos de viață, decît de a-și da seama și a nu uita că trupul lui „este Templul Duhului Sfînt... și că voi nu mai sînteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sînt ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6,19-20.

Domnul spunea: „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug”. Ioan 10,10. O reformă fără Hristos este legalism. Dar Hristos fără o reformă în toate compartimentele vieții noastre este numai sentimentalism. Înțelepciunea divină spune: „Prin mine îți se vor mări anii vieții tale”. (Prov. 9,11). Aici avem atît făgăduința, cît și puterea pentru o viață fericită, sănătoasă.

Citiți, de asemenea 2 Cor. 7,1; Col. 3,1-3; 1 Tes. 5,22; Tit 2,11-14; 2 Petru 3,11; 1 Ioan 2,6.

CĂSĂTORIA ȘI FAMILIA

În ciuda faptului că cei căsătoriți, își doresc o căsnicie lungă și durabilă, totuși crește numărul divorțurilor, iar unele căsnicii se prăbușesc nu mult după perfectarea lor. În pofida speranțelor, a visurilor pe care ei și părinții lor și le-au făcut, atunci când au adus copii pe lume, unii afirmă că dacă ar fi să se căsătorească acum n-ar mai aduce copii pe lume.

Sintem întotdeauna sincer dezamăgiți când auzim de destrămarea căminelor, de neglijarea sau părăsirea copiilor de către părinți, de lipsa de respect a copiilor față de părinți, sau de instrăinarea legăturilor dintre membrii unor familii, și ne simțim parcă obligați să întreprindem ceva pentru a împiedica ruperea relațiilor dintre membrii familiilor.

Specialiștii în materie caută să dea sfaturi și soluții pentru rezolvarea fericită a problemelor familiale, dar — pentru noi — cele mai bune sfaturi se bazează pe principiile căsătoriei și familiei pe care le-a dat Dumnezeu în Cuvîntul Său. De fapt, orice principiu privind relațiile dintre oameni, menționate în Biblie (de exemplu regula de aur) fie că sînt adresate sau nu special familiei, pot fi aplicate în acest caz.

Prima căsătorie celebrată de Dumnezeu în Eden trebuia să fie un model pentru căsătoriile ce aveau să aibă loc în generațiile următoare. Datorită nevoii lui Adam de cineva care să-i fie tovarăș, Dumnezeu a creat pe Eva (Gen. 2,18). Când Adam a văzut-o, a recunoscut faptul că ea va răspunde nevoilor lui și a simțit nevoia de a o întâlni. „Iată în sfîrșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea” spuse el. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipsi de nevasta sa, și se vor face un singur trup”. (Gen. 2, 24).

Ideea aceasta a unicității în căsătorie este reamintită de apostolul Pavel efesenilor, unde subliniază faptul că dragostea, grija și relațiile dintre soț și soție trebuie să fie modelate după relațiile dintre Hristos și Biserica Sa. (Efes. 5,21-33).

În capitolul 6 al Epistolei către Corinteni, Pavel menționează un important principiu al căsătoriei. Cei credincioși n-ar trebui să se înjuge la un jug nepotrivit, adică cu parteneri cu concepții opuse lor (vers. 14); cu alte cuvinte, într-un cămin ideal, partenerii să aibă concepții religioase comune, să aibă aceeași credință. Experiența a demonstrat faptul că acest principiu este valabil; căsătoriile mixte, între

parteneri cu convingeri religioase diferite, sau între credincioși și cei ce nu împărtășesc nici o convingere religioasă, nu fac decît — cu timpul — să dea loc la disensiuni și necazuri pentru amîndoi, să producă nedumerire și confuzie în sufletul copiilor, care vor pași astfel handicapați în viață.

În planul lui Dumnezeu, căminul trebuie să fie unul dintre cele mai permanente și cele mai stabile elemente ale societății. Pentru a sublinia acest lucru, Domnul Hristos a arătat de mai multe ori, în timpul activității Sale mesianice, că singurul motiv pentru care o persoană este îndreptățită să se despartă de partenerul său, să divorțeze, este infidelitatea și că persoana care se desparte de partenerul său fără acest motiv biblic și se recăsătorește este vinovată de adulter. (Luca 16,18; Marcu 10,11-12; Mat. 5,31,32; 19,1-9).

Care este însă, situația acelor care nu au motive biblice de divorț și totuși divorțază? Apostolul Pavel dă următorul sfat: „Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită, să rămînă nemăritată, sau să se impace cu bărbatul ei). Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta”. (1 Cor. 7,10-11).

Invitînd pe Hristos să fie a treia persoană a celor doi, soțul și soția vor putea cu succes să-și facă viața mai liniștită, plăcută și reconfortantă. O rugăciune pentru ocazia căsătoriei, scrisă de un soț, ilustrează foarte frumos acest punct de vedere: „O, Doamne, ca să pot fi aproape de ea. Te rog să mă atragi în primul rînd spre Tine, și apoi spre ea; ca s-o pot cunoaște, fă-mă în stare să Te cunosc mai degrabă și mai bine pe Tine, și prin Tine... pe ea; ca s-o pot iubi cu o dragoste desăvîrșită, izvorită dintr-o inimă în totul dăruită ei, ajută-mă să Te iubesc pe Tine, o, Doamne, mai mult decît pe ea și mai mult decît orice pe lume. Amin. Amin. Și pentru ca nimeni și nimic să nu fie între mine și ea, fii Tu, o, Doamne, totdeauna între noi și cu noi, și aceasta zi de zi și clipă de clipă. Ca să putem fi totdeauna împreună, atrage pe fiecare dintre noi într-o plăcută comuniune cu Tine. Din dragoste pentru noi și pentru unirea noastră, fă-ne să găsim totdeauna liniștea, pacea și mîngîierea noastră la pieptul Tău. Amin”.

Biblia subliniază responsabilitatea părinților de a educa pe copiii lor pentru viață și de a-i face să înțeleagă și să-L cunoască pe El, pe Hristos, iubirea și poruncile Sale. (Deut. 6,5-9). Ei sînt sfătuiți să-i crească „în mustrarea și învățătura Domnului”. (Efes. 6,4). Ajung la convingerea și înfelege-

rea faptului că trebuie să aibă încredere și să iubească pe părinții lor, ca unii care îi înțeleg, ca unii care veghează asupra lor, copiii vor putea învăța să iubească pe Dumnezeu și să se încreadă în El ca Tatăl lor ceresc.

Copiii — la rîndul lor — sînt sfătuiți să asculte de părinții lor (Efes. 6,1) și să-i cinstească. (Exod 20,12; Efes. 6,2-3).

Cînd părinții și copiii își deschid inimile lor influenței Duhului Sfînt, atunci armonia și dragostea vor domni în acel cămin. Această strînsă legătură a unuia cu celălalt și a ambilor cu Dumnezeu vor da mărturie despre puterea soliei Evangheliei, ca în final să se poată realiza acea unitate pentru care S-a rucuit Hristos. (Mat. 4,5-6; Ioan 17, 23).

Studiază și Ioan 2,1-11; Efes. 5,21-23; Prov. 22,6.

SABATUL ZILEI A ȘAPTEA

(urmăre din pag. a 18-a)

nezeu ca să fie o binecuvîntare pentru toate popoarele. Chiar „și străinul” trebuie să-l păzească și să găsească bucurie în pămîntul lui. (Is. 56,4-7). Și astfel, în ultima solie de avertizare adresată de Dumnezeu oamenilor, simbolizată prin cei trei îngeri din Apocalips 14,6-12, bărbatul și femeia deopotrivă sînt chemați să-L recunoască pe Dumnezeu ca fiind Creator al tuturor lucrurilor și să păzească porunca Lui. Astfel, în zilele de pe urmă ale Planului de Mîntuire, adevărul cu privire la Sabat va reveni la lumină, cu o importanță deosebită, devenind o încercare specială a credincioșiei noastre față de Dumnezeu, într-un timp de apostazie nedisimulată și foarte răspîndită. (Apoc. 13,8-14; 15).

După cum mersul soarelui pe bolta cerului marchează trecerea zilelor săptămînilor și destinează fiecare a șaptea zi ca Sabat, ziua pusă deoparte de Dumnezeu pentru odihnă și închinare, tot astfel, apusul soarelui stabilește granițele Sabatului; „din seara zilei... pînă în seara următoare, să prăznuiești Sabatul”. (Lev 23,22; Marcu 1,32).

La Creațiune, Dumnezeu a pus Sabatul deoparte și l-a binecuvîntat. (Gen. 2,1-3). Acum, El ne pune deoparte ca popor al Său și ne binecuvîntează. (1 Petru 2,9-10). Săptămîna după săptămîna, cînd sărbătorim Sabatul, sintem asigurați că ziua aceasta sfîntă este un semn între El și noi, ca noi să știm că El este Domnul, care ne sfințește. (Exod. 31,13).

Pentru aprofundarea studiului citiți și Deut. 5,12-15; Ezech. 20,20; Luca 4,15; Fapte 17,2.

LUCRAREA (Slujba) LUI HRISTOS ÎN SANCTUARUL CERESC

Atît în Vechiul cit și în Noul Testament, sanctuarul este reprezentat ca fiind locul locuinței lui Dumnezeu. Uneori este amintit sanctuarul pămîntesc, alteori Sanctuarul ceresc. Psalmistul scrie: „Căci El (Domnul) privește din înălțimea sfînteniei” (sanctuarului, tr. engl.). Habacuc adaugă: „Domnul însă este în Templul Lui cel sfînt. Tot pămîntul să tacă înaintea Lui”. (Hab. 2,20).

În Noul Testament se face, în repetate rînduri, referire la templul din ceruri. Epistola către Evrei se referă la el ca fiind „adevăratul cort” (Evr. 8,2) și „cortul acela mai mare și mai sfînt” (Evr. 9,11). Isus este înfățișat ca slujind în el ca Mare Preot. (Evr. 8,1). În viziune, Ioan, ucenicul iubit, a văzut chipotul, altarul de aur și cădelnița, în templul din ceruri (Apoc. 11,19; 8,3-5). El a văzut, de asemenea, ființe cerești, slujind lui Dumnezeu în templu (7,15), ingeri venind și ieșind din templu și un fum umplînd templul ceresc. (Apoc. 14, 5; 15,5-8). Într-o scenă mai tîrzie el a auzit „un glas tare... ce venea din Templu”. (cap. 16,1.17).

Pentru a avea o înțelegere clară a Sanctuarului ceresc, cum și a lucrării pe care Isus o îndeplinește în el, ca Marele nostru Preot, să ne ocupăm puțin de sanctuarul pămîntesc, pe care Moise l-a făcut după chipul ce i-a fost arătat de către Dumnezeu. (Exod 25,8.9.40). Sanctuarul ceresc este, desigur, superior din toate punctele de vedere celui de pe pămînt, el este „mai mare și mai desăvîrșit”. (Evr. 9,8-11). De asemenea, lucrarea slujirii lui Hristos este — din toate punctele de vedere — superioară celeia a preoților pămîntești. Epistola către Evrei subliniază în repetate rînduri acest lucru. Dar este clar faptul că planul general al celor două sanctuare este asemănător, iar serviciile din sanctuarul pămîntesc aveau și menirea să descopere adevărurile esențiale ale Sanctuarului ceresc.

În vechime, preoții aduceau zilnic la îndeplinire lucrarea lor de mijlocire în Sfînta, în tot cursul anului, dar la sfîrșitul anului, în Ziua Ispășirii, marele preot intra în Locul Prea Sfînt (Sfînta Sfințelor) pentru a aduce la îndeplinire faza finală a serviciilor din tot cursul anului. (Lev. 16). Printr-un studiu atent al capitolelor 8 și 9 din Daniel, reiese clar faptul că în anul 1844 Hristos a început faza finală a slujirii Lui în Sanctuarul ceresc, fază ce corespunde cu Ziua de Ispășire din serviciile sanctuarului pămîntesc. În viziune

o ființă cerească a spus lui Daniel: „Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfîntul Locaș va fi curățit”. (Dan. 8,14). Admițînd că perioada de 2300 de zile a început odată cu profeția celor 70 de săptămîni din cap. 9 (iar expresia „hotărîte” din versetul 24 sugerează faptul că cele 70 de săptămîni trebuiau să fie „tăiate scoase” din perioada cea lungă de timp), atunci punctul de plecare va fi „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului”. (v. 25). Data acestui decret, care a fost emis de către împăratul Artaxerxe, este precis stabilită la 457 î. Hr. Folosind principiul de interpretare profetică zi-an, atunci perioada de 2300 de zile-ani se va extinde pînă la anul 1844 d.Hr.

Sfintele Scripturi nu ne dau explicații detaliate ale lucrării ce a început în ceruri în anul 1844, dar studiînd ceremoniile și lucrările ce se făceau pentru curățirea sanctuarului pămîntesc, știm că scopul acestei lucrări de curățire era acela de a readuce sanctuarul la starea lui normală, inițială (conform cu Dan. 8,14). Cu alte cuvinte, de a îndepărta de deasupra lui păcatele ce, în simbol au fost în tot cursul anului așezate asupra lui, atunci cînd preoții stropeau din singele jertfei de ispășire spre perdeaua dinăuntru. Starea normală, inițială a sanctuarului era aceea de a fi liber de păcat, curat, de aceea, în Ziua Ispășirii sanctuarul era curățit, prin înlăturarea păcatelor așezate asupra lui. Folosind simbolismul Zilei de Ispășire, autorul Epistolei către Evrei — marele apostol Pavel — declară că în timp ce era necesar ca chipurile lucrurilor care sînt în ceruri să fie curățite, (curățirea sanctuarului pămîntesc se făcea cu singele animalelor care se aduceau ca jertfă), „trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decît acestea” (Evr. 9,23), care este o referire clară la moartea ispășitoare a lui Hristos pe cruce.

Vechea sărbătoare a Zilei de Ispășire, zi în care sanctuarul era curățit, era sărbătoarea și ziua cea mai solemnă din întreg anul, căci pentru iudei era o zi de judecată. În ziua aceea, poporul trebuia să se abțină de la orice lucru și să-și smerească, să-și cerceteze sufletul. Cei care nu făceau astfel, nu se pregăteau și nu-și mărturiseau păcatele, erau nimiciți din popor. (Lev. 23,27-32).

Avînd în vedere că preoții sanctuarului pămîntesc își aduceau la îndeplinire lucrarea lor, „care este o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești”. (Evr. 8,5), este logic să tragem concluzia că mai înainte ca Isus, adevăratul Mare

Preot, să-și desăvîrșească lucrarea Sa în ceruri, în favoarea păcătoșilor care se pocăiesc, și mai înainte de a reveni pentru a răsplăti fiecăruia după faptele lor, El „curățește” Sanctuarul ceresc, îndepărțînd din „cărțile” cerului însemnările sau raportul păcatelor lor. Această lucrare, care cuprinde despărțirea adevăraților urmași ai lui Hristos de aceia care doar au pretenția a fi creștini și urmași ai lui Hristos, mai este adesea numită și judecata de cercetare. Expresia „judecata de cercetare” nu se află în Sfînta Scriptură, dar sînt menționate toate elementele unei judecări: numele apărătorilor, cărțile în care sînt trecute toate abaterile, un judecător, ingerii care asistă, un verdict, ș.a. (Dan. 7,9.10; Exod 32,32.33; Apoc. 3,5; 20,12.15; 22,19.11.12; Filip. 4,3). Această lucrare de judecată trebuie să se încheie mai înainte ca Isus să revină, căci atunci El va aduce cu Sine răsplata Sa (Apoc. 22,12; Rom. 2,5-11).

Atîta vreme cît „curățirea” Sanctuarului ceresc implică și o lucrare de judecată și, în conformitate cu Dan. 8,14, această curățire trebuia să înceapă la încheierea celor 2300 de zile, solia proclamată de primul inger din Apoc. 14, are o semnificație deosebită și revelatoare pentru noi, astăzi: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui” (Apoc. 14,7). Solemnitatea acestui timp de judecată nu poate fi exagerată, căci atunci cînd tribunalul ceresc își completează lucrarea sa, Isus va veni ca să ia cu El pe aceia care au păzit „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12).

Doctrina Sanctuarului ceresc, atunci cînd este bine și corect înțeleasă, este o piatră de temelie a credinței creștine. Ea înalță pe Hristos, Cel pururi viu, ca Marele nostru Preot și Apărător. Ea face clar faptul că Legea celor Zece Porunci a lui Dumnezeu este standardul prin care vor fi judecate caracterele. Ea descoperă, de asemenea, că actuala perioadă a istoriei Planului de Mintuire este solemnă și unică. Ea arată faptul că Dumnezeu este atît drept, cit și milostiv în felul în care Se ocupă de ființele omenesti, cum și în felul cum tratează problema păcatului. Datorită lucrării care se aduce la îndeplinire în Sanctuarul ceresc, orice întrebare, orice îndoială și orice rezervă cu privire la Dumnezeu și modul în care El tratează problema păcatului și a lui Satana vor fi înlăturate, și cei răscumparați se vor uni în a cînta imnul cel glorios: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apoc. 15,3).

Pentru continuarea studiului citiți: Evr. 1,3; 4,14-16; 9,11-28; Dan. 7,9-27; 8,13-14; 9,24-27; Num. 14,34; Ezech. 4,6; Mal. 3,1.

FĂGĂDUINȚA REVENIRII

Din primele zile ale existenței sale, Biserica A.Z.S. a considerat cuvintele lui Pavel: „așteptind fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mintuitorului Isus Hristos” (Tit 2,13) ca o reflecție a făgăduinței Mintuitorului: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sint Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,2). Această făgăduință a fost magistrat prinsă în crezul Bisericii Creștine, care sună astfel:

„Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotștiutorului, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

Și într-unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți veștii; Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu, adevărat, născut iar nu făcut. Cel de o ființă cu Tatăl prin Care toate S-au făcut;

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mintuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi, în zilele lui Pontiu Pilat și a pălinit și a fost îngropat;

Și a înviat a treia zi, după Scripturi;

Și S-a suit la ceruri și șade la dreapta Tatălui;

Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit.

Și întru Duhul Sfânt, Duhul de viață Făcătorul, Care din Tatăl porcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin proroci.

Intr-una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică.

Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor.

Aștept învierea morților.

Și viața veacului ce va să vie. Amin”.

Așa cum arată și numele bisericilor noastre, noi credem — la fel ca întregul creștinism în revenirea lui Isus Hristos, deși nimeni dintre muritorii nu cunoaște ceasul și clipa acestui eveniment.

Revenirea lui Hristos este demonstrarea, materializarea iubirii Sale pentru frații și surorile Sale de pe pământ, cum și dorința exprimată de El ca acolo unde Se află El să fie și cei pe care i-a iubit din toate veacurile și pentru care a urcat Golgota, aici pe pământ. El va lua la El pe cei iubiți, pe cei ce vor fi în viață cum și pe cei ce au

fost trezii la viață din mormintele lor, ca să-L însoțească în procesiunea celor mintuiți spre ceruri. (1 Tes. 4,16-17).

Deși nimeni — în afară de Dumnezeu — nu cunoaște timpul exact al revenirii Sale, este totuși posibil să se cunoască, din studiul profețiilor Sfințelor Scripturi, că acest eveniment este real și face parte din finalul Planului de Mintuire. (Mat. 24,33). Este momentul triumfului binelui asupra răului, al vieții asupra morții și al păcii asupra urii și uciderii, războiului, este realizarea împărăției din Daniel 2,44-45, așa cum a arătat Domnul în viziune și aceasta „fără ajutorul vreunei mâini, fără vreun ajutor omeneșc.

Vorbind cu ucenicii Săi, pe muntele Măslinilor, nu cu mult timp înaintea crucificării Sale, Hristos a enumerat o serie de semne prin care urmașii Săi puteau cunoaște apropierea împlinirii făgăduinței de veacuri a cerului. (Mat. 24; Marcu 13 și Luca 21). Aceste evenimente vor avea loc în cosmos și pe pământ, iar paralel cu ele Evanghelia păcii va fi vestită pretutindeni. Apostolul Pavel, în legătură cu acest eveniment vorbește despre „omul fărădelegii” „fiul pierzării” (2 Tes. 2,1-9), ca eveniment al timpului din urmă. Iacob ne vorbește despre probleme în lumea economică și socială. (Iacob 5,1-7) Apostolul Petru ne informează despre scepticism în „făgăduința revenirii Lui” (2 Petru 3,1-6) și ne explică motivul pentru care acest eveniment este întârziat.

Pe lângă aceste evenimente, nu putem să nu evidențiem avertizarea transmisă de Mintuitorul în persoana cu privire la primejdia apariției unui curent de ducere în eroare a multora prin apariții de „hristoși mincinoși”, care vor înșela pe mulți. (Mat. 24,4-5).

Acest eveniment va fi personal și literal. Așa cum spuneau îngerii cu ocazia înălțării Domnului Hristos: „Acest Isus... va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”. (Fapte 1,11). Revenirea lui Isus Hristos nu trebuie confundată cu prezența spirituală a lui Isus Hristos în și cu ucenicii Săi, de la data înălțării Sale și datorită prezenței Duhului Sfânt în dispensațiunea Sa ca reprezentant al lui Hristos, și nici cu moartea.

Revenirea lui Hristos nu va fi numai literală, personală, ci și vizibilă. (Apoc. 1,7; Mat. 24, 26,27). Multimile vor vedea pe Hristos și îngerii Săi venind pe norii cerului. Nu va fi nimic tainic în acest eveniment. În 1 Tesaloniceni 4,16 apostolul Pavel descrie acest eveniment ca fiind însoțit de „un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu”.

Această doctrină creștină, așa cum am mai spus, nu este specifică Bisericii A.Z.S., ci întregii Biserici Creștine, pe care noi, ca adventiști, o avem în comun cu toate bisericile creștine și, deci într-un anumit sens, toate bisericile creș-

tine sint biserici advente. Să nu uităm că în toate bisericile creștine la serviciile divine săptămânale toți credincioșii prezenți rostesc cu un glas împreună cu preotul oficiant crezul, care, cu solemnitate, aduce aminte celor prezenți faptul că „iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit. Aștept învierea morților, și viața veacului ce va să vie”.

Cu toate acestea, în timp ce acest adevăr biblic este real, noi avem datoria să facem totul ca prin munca și activitatea noastră să considerăm lumea în care trăim un loc prosper, un loc bun de viață. Credința în revenirea lui Hristos nu trebuie să ne facă leneși și neroditori, ci, din contră, să ne rugăm și să avem o viață religioasă ca și cînd acest eveniment se va realiza mîine, dar să muncim cu hărnicie și putere de muncă, ca și cînd acest eveniment se va realiza peste mii de ani.

Să se studieze, de asemenea: 1 Cor. 15,51-54; Ioel 3,9-16; Ebr. 9,28.

MOARTEA ȘI ÎNVIEREA

Invățătura biblică cu privire la înviere și starea oamenilor, a bărbaților și femeilor, în moarte, este încurajatoare și chiar mîngietoare.

În timp de necaz și durere nu trebuie să cădem pradă disperării și actelor lipsite de control și stăpînire de sine, „ca ceilalți care n-au nădejde”. (1 Tes. 4,13). Rațiunea nădejzii noastre este Hristos, care ne spune: „pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”. (Ioan 14,19).

În înțelegerea noastră cu privire la ceea ce se întîmplă omului cînd moare, în timpul acestei stări intermediare, în timpul acestei stări intermediare, și la înviere, noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, ne deosebim mult de majoritatea denominațiilor creștine. Noi vorbim despre învierea unei persoane, crezînd în unitatea ființei umane, cum și în imposibilitatea unei existențe conștientă în afara trupului. Nu există nici o bază biblică, nici un temelie biblic pentru conceptul că la înviere va fi o reunire a trupului cu un suflet, de care, prin moarte, a fost separat. Expresia ebraică și cea greacă tradusă în Biblie ca „suflet” reprezintă de fapt persoana în cauză și nu o parte conștientă, nemuritoare, care este capabilă să existe separat de corp.

La moarte, persoana în cauză pierde orice contact cu realitatea, cu viața, nu mai știe nimic. (Ps. 146,4). Trupul se dezintegrează și ajunge asemenea pământului din care a fost luat. (Ecl. 3,20). Nu există morți conștienți nici în cer și nici în iad. Dacă vorbim în mod plastic, metaforic, ei dorm. (Ioan 11,11; 1 Tes. 4,14). Ei vor fi chemați la viață la învierea din mormintele lor, unde, fără să fie conștienți de scurgerea timpului, așteptarea lor li s-a părut numai un moment.

Acesta este un alt exemplu al iubirii și milei lui Dumnezeu, căci dacă oamenii ar fi luați la cer la moartea lor, cum se crede în deobște, cum s-ar putea bucura ei de binecuvântările cerului, văzând neceazul și suferințele celor iubiți ai lor pe pământ?

Deși Biblia nu spune nimic în legătură cu existența conștientă a sufletului sau spiritului, de supraviețuire a lui după moartea trupului, ea are destul de mult de spus despre viață... după moarte. Ea face clar faptul că moartea este partea tuturor, atât a celor neprihăniți, cât și a celor răi, dar ne înfățișează o mare diferență în ceea ce privește viitorul fiecăruia în parte (Ioan 5,28-29). După ce se odihnesc în țărina pământului la învierea, cei morți vor reveni la viață, ca să primească răsplata pentru alegerea pe care au făcut-o cit timp au fost în viață, aceia care au acceptat

Este foarte reconfortant să știi că Dumnezeu va păstra caracterul și personalitatea oamenilor și la ziua învierii le vor fi redată fiecăruia așa cum au fost, dar binecuvântate cu proprietățile naturii veșnice, proprie celor mântuiți, celor ce stau și vor sta în prezența lui Dumnezeu.

Advenții de Ziua a Șaptea consideră moartea un vrăjmas, așa cum cred și alții, dar nu ne temem de ea și perspectiva ei nu ne înspăimintă. Noi îi facem față plini de încredere, încrezându-ne în Tatăl nostru ceresc, un Tată iubitor și, în Fiul Său, Isus Hristos, Fratele nostru mai mare, a cărui biruință asupra mormintului, prin credință, poate fi și biruința noastră.

Un membru al Bisericii A.Z.S. care tocmai luase cunoștință de faptul că era victima unei boli necruțătoare, ilustrează această încredere, atunci când scria unui prieten apropiat al familiei:

„Marți după amiază... diagnosticul inițial a fost... confirmat. Așa cum îți poți imagina, situația n-a fost și nu este ușoară să te obișnuiești cu acest gând, cu această dureroasă realitate, dar știu că totul va fi bine. Dumnezeu poate face încă minuni. În noaptea aceea, soția mea și cu mine am avut o lungă convorbire și, pentru prima dată, am stat împreună în fața acestei realități. Uneori cred că Dumnezeu pune la probă puterea credinței și a rugăciunilor noastre

ERADICAREA PĂCATULUI DIN UNIVERS

Cartea Apocalipsului ne descrie o perioadă de o mie de ani, cunoscută de cercetătorii Sfințelor Scripturi ca „mileniu”.

Expresia „mileniu” nu se află în Biblie, dar derivă din două cuvinte latine — „mille”, adică o mie, și „annum”, adică an. În discutarea problemelor legate de profețiile biblice, cercetătorii, teologii, folosesc acest termen în mod exclusiv pentru perioada prezentată în Apocalips 20.

Dintre toate profețiile biblice, data de începere și de încheiere a acestei perioade este problema cea mai ușor de rezolvat, căci ea începe cu o înviere, învierea celor drepi, și se încheie tot cu o înviere, învierea generală.

Învierea cu care începe această perioadă mai este numită și „prima înviere” și va afecta, sau de ea vor beneficia „morții cei drepi”. Sfânta Scriptură spune în legătură cu acest eveniment: „Fericiți și sfinți sint cei ce au parte de întâia înviere”. (Apoc. 20,6). Învierea de la sfârșitul acestei perioade mai este numită și „a doua înviere” și va aduce la viață pe toți aceia care au trăit cândva pe acest pământ. „Ceilalți morți n-au înviat pînă nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (vers. 5).

Acestea sint învierile la care făcea referire Isus Hristos, atunci cînd spunea: „Vine ceasul cînd toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată”. (Ioan 5,28-29).

Intrucît Sfînta Scriptură declară în mod clar că învierea celor neprihăniți va avea loc la revenirea lui Hristos, avem data precisă a începutului perioadei de o mie de ani. Apostolul Pavel spune: „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhangel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întii vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți cu toții împreună cu ei... ca să întâmpinăm pe Domnul”. (1 Tes. 4, 15-17).

Deci această perioadă va începe la revenirea lui Hristos, cînd cei drepi vor fi readuși la viață. Apoi, acestora se vor alătura și sfinții în viață, ocazie cu care Isus Își va împlini făgăduința Sa. (Ioan 14,1-3). Vizionarul Ioan spune: „Ei au

oferta lui Hristos, pentru viața veșnică (Ioan 3,16), vor primi nemurirea; cei care au respins oferta, n-au lăsat lui Dumnezeu altă posibilitate decît să le acorde ceea ce au dorit, și anume o veșnică despărțire de El. Ei nu pot primi viață dintr-o altă sursă și nici nu pot continua s-o primească de la Dumnezeu, care, datorită iubirii Sale pentru copiii Săi răscumpărați, nu poate îngădui egoismului și păcatului să coexiste cu ei în Universul Lui desăvîrșit.

La revenirea lui Hristos, sfinții din toate veacurile vor primi toți odată moștenirea lor. (1 Tes. 4,16-17). În ziua învierii, fiecare persoană va fi o nouă creatură și-i va fi dat un nou corp, și toți fiecare își va recunoaște prietenii și va fi recunoscut de către aceștia. Aceia care vor pași pe străzile cerului vor fi exact aceia care au trăit pe pământ și au trecut prin experiențele care i-au făcut unici.

și amină răspunsul Său pentru a ne alipi mai mult de El și pentru a face din credința noastră o putere de nezdruccinat. Indiferent ce se va întimpla, timpul este foarte scurt, mă refer la istoria Planului de Mîntuire. Am început să gîndim în termenii în care un tată spune cu blîndețe copiilor săi că este de acum timpul să meargă la culcare. Băiețelul poate argumenta și poate spune că dorește să mai rămînă puțin, dar tatăl îi spune cu iubire, cu blîndețe, dar hotărît: „Fiule, mine va fi o zi și mai frumoasă, o nouă zi în care să faci ceea ce ai dori să faci acum... mergi la culcare. Noapte bună!”

Dacă acest lucru mi-l spune mie Dumnezeu acum, oare să pun eu la îndoială iubirea, bunătatea și înțelepciunea Lui? Niciodată!”

Studiați mai departe și 1 Tim. 6,15-16; Rom. 6,23; 1 Cor. 15,51-54; Ecl. 9,5-6; Rom. 8,35-39; Apoc. 20,1-10; Ioan 5,24.

inviat (despre sfinți) și au împărățit cu Hristos o mie de ani". (Apoc. 20,4). In această lungă perioadă de timp ei vor lua parte la lucrarea judecății finale. Această lucrare cuprinde examinarea tuturor cazurilor, a tuturor celor care au trăit pe pământ și fac parte din planul lui Dumnezeu, și anume acela de a demonstra întregului Univers că Dumnezeu este atit drept, cit și milostiv. Cei mintuiți, alegind să meargă pe calea arătată de Dumnezeu și primind îndreptățirea Sa, au primit atit titlul, cit și confirmarea pregătirii pentru cer, și vor fi luați împreună cu Isus.

In acest răstimp, toți ceilalți rămân acolo în mormint pină la închiderea timpului și judecării păcatului și a celor ce s-au identificat cu el.

Acest lucru ne ajută să înțelegem de ce Biblia ne spune că Satana va fi „legat” în timpul acestei perioade de o mie de ani. De la început, de cind în grădina Eden el a ispitit și a tirit în păcat pe Adam și Eva, Satana s-a ocupat personal de acțiunea de ispitire a oamenilor și a ducerii lor în păcat. Dar acum, cind cei mintuiți sint în ceruri, iar toți ceilalți în mormintele lor, el nu va mai avea pe cine să ducă în păcat. Nu va mai avea de cine să se ocupe. Va fi ca și legat, în neputința de a se mai mișca spre a înșela pe oameni. De aceea, Biblia ni-l înfățișează ca fiind legat în lanțuri. (Apoc. 20,1-2). Lanțurile de care se vorbește în aceste versete sint simbolice, tot așa cum uneori spunem și noi că am vrea să mergem undeva, să facem ceva, dar din motive diferite „sintem legați” sau „mîinile ne sint legate”. Luarea sfinților la cer și rămînerea celorlalți în mormintele lor, acestea sint lanțurile ce-l imobilizează pe Satana în toată această perioadă de timp.

Textul Scripturii ne spune că locul în care Satana va fi „legat” se numește „adînc”. (Apoc. 20,1,3). Prin aceasta se are în vedere pămîntul (Apoc. 16,18-20; Is. 6,11; 24,1; Ier. 4,23-27), care va suferi de pe urma impactului cu ingerii cerului și Domnul slavei. Traducerea Septuaginta a Bibliei folosește aici aceeași expresie folosită și în Gen. 1,2 (pustiul și gol). Deci pentru această perioadă de o mie de ani, Satana va fi legat datorită împrejurărilor, fără să poată face altceva decit să contemple rezultatul lucrării lui multimilenare.

La încheierea acestei perioade, el va fi „eliberat” sau va deveni activ, odată cu învierea tuturor acelor care au trăit cindva pe pămînt, aduși la viață pentru a fi martori ai încheierii istoriei păcatului și a aceluia care l-a generat. Sfintele Scripturi ne spun: „Cind se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sint în cele patru colțuri ale pămîntului”. (Apoc. 20,7-8).

Pentru ce face Satana acest lucru? Pentru că el intenționează să facă un efort final spre a obține b.ruința în răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu. Cetatea cea sfință, căminul celor mintuiți, își va găsi locul său permanent aici pe pămîntul acesta, innoit.

Ultima încercare furioasă a lui Satana de a nimici totul va da greș și atunci se va pune capăt păcatului din Universul lui Dumnezeu. (Iuda 14,15; Apoc. 21,2; 20,9; 2 Petru 3,10). Universul și implicit și pămîntul nostru vor fi libere de păcat, de influențele și consecințele lui. Dumnezeu va recrea atunci totul; un cer nou și un pămînt nou. Apostolul Petru spune: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou, în care va locui neprihănirea”. 2 Petru 3,13. „Lupta cea mare s-a sfîrșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfîrșit. De la atomul cel minuat și pină la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însușește și neinsușește, în frumusețea lor neumbrată și în bucurie desăvîrșită, declară că Dumnezeu este iubire”. (T.V. Ed. 1981/pag. 622).

Citiți și Zah. 14,1-4; Mal. 4,1; 2 Tes. 1,7-9; Apoc. 19,8,21.

CER NOU ȘI PĂMÎNT NOU

Cind păcatul și urmările lui au fost îndepărtate, cind Satana, autorul păcatului și marele vrăjmaș al dreptății, al binelui și al vieții, și-a primit meritata răsplată, Dumnezeu, Creatorul și Susținătorul a toate, va face totul din nou, aducind totul așa cum a fost înainte de apariția păcatului în Univers. (2 Petru 3,10-13; Apoc. 21,5).

Pămîntul, astfel recreat, va conține o sumedenie de lucruri care să facă plăcerea și bucuria copiilor lui Dumnezeu. Vorbind despre aceasta, marele apostol Pavel spune: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sint

lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. (1 Cor. 2,9). Același lucru il spune prorocul Isaia: „Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva”. (Is. 64, 4).

Deși atit Vechiul, cit și Noul Testament spun că nu se poate pricepe de către muritori grandoarea infinitului veșnic, totuși în paginile Bibliei găsim surprinzător de multe informații referitoare la pămîntul și cerul cel nou.

Domnul Isus ne spune că El a pregătit în casa Tatălui Său locașuri de slavă. (Ioan 14,1-3). Evanghelistul Vechiului Testament ne spune că vom zidi case și le vom locui. (Is. 65, 17,21). Vom lucra pămîntul și-i vom minca roadele. (Is. 65,21-22). Cu minți uriașe, nenăscapate de păcat, sau limitate ca cauza timpului, așa de darnic și așa de zgîrcit cu cei muritori, vom fi în stare să cuprindem vastitatea înțelepciunii nemărginite a Universului.

Durerea și necazul care ne-au lăsat o viață întregă nu vor mai fi. Ioan, ucenicul iubirii și vizionarul de pe Patmos, împartășește cu noi făgăduința aceasta foarte mare: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tinguire, nici fîpăt, nici durere, pentru că lucrurile dintii au trecut”. (Apoc. 21, 6). Niciodată cei mintuiți nu vor avea a se teme că cineva, cindva, un prieten sau cineva iubit, va trebui să moară. Să reținem faptul că avem la dispoziție veșnicia ca să dezvoltăm noi prietenii, pe care să le păstrăm active și puternice. Cum spunea cineva: „Cei mintuiți vor putea păstra pe toți cei dragi pentru totdeauna lingă ei și în jurul lor”.

Vor dispărea atunci consecințele păcatului din natură. Schimbările produse de păcat vor dispărea atunci. Fizicul, trupurile celor mintuiți vor fi și vor rămîne pentru totdeauna tinere și puternice. Frunzele pomilor, ale florilor nu vor mai cădea, iar florile nu se vor mai ofili. Animalele, fie cele domestice, fie cele sălbatice, vor fi blinde și plăcute ca la început de făptură. „Lupul și mielul vor paște împreună, leul va minca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu fărîină. Nici un rău, nici o vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfinț, zice Domnul”. (Is. 65,25).

Cetatea lui Dumnezeu, coborînd aici pe un innoit pămînt, va deveni centrul Universului și o serie de legi cosmice, universale se vor schimba spre a fi de folos noilor întocmiri. În mijlocul cetății sfinților va curge „un riu limpede ca și cristalul, care ieșea din scaunul

de domnie al lui Dumnezeu". (Apoc. 22,1). Pe malurile acestui riu, ne spune vizionarul Ioan, se va afla pomul vieții „rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor". (Apoc. 22,2). În această cetate a mintuiților, unde se află tronul lui Dumnezeu și centrul întregului Univers, nu va mai fi nevoie de lumina soarelui sau a lunii, nu va mai fi noapte, pentru că prezența slavei lui Dumnezeu va străluci pururi. (Apoc. 21,23). Pentru că oboseala fizică nu va mai fi, nici slăbiciunile inerente suferințelor și degenerării nu își vor mai spune cuvântul.

Dar mai presus de lucrurile materiale, de schimbările din natura și ființa celor mintuiți, va fi posibilitatea nelimitată, deschisă, a comuniunii cu Dumnezeu și cu Isus Hristos. În timp ce acum „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, atunci vom vedea față în față... atunci voi cunoaște deplin,

asa cum am fost și eu cunosc pe deplin". (1 Cor. 13,12).

„Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, crește și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Cind Isus deschide în fața lor bogățiile mintuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mintuiți sint cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și cu o bucurie și mai entuziastă își ating harfele de aur, și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă". (T.V./ed./1981/pag. 622).

„Lucrarea de mintuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acesta pe care

Satana îl pretinde a fi al lui, urmează a fi nu numai răscumpărat, dar și făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în măreața Sa creațiune, va fi onorată mai mult decit toate celelalte lumi din Universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omnesc; unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit, aici, cind El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii..." și El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor". (Apoc. 21,3). Iar prin veacurile nesfârșite, cind cei răscumpărați vor umbla în lumina Domnului, ei îl vor preamări pentru Darul Său nespus de mare — Emanuel, „Dumnezeu cu noi". (H.L.L./pag. 18-19, Ed. 1981).

Pentru aprofundarea subiectului citiți și 2 Petru 3,13; Gen. 17,1-8; Mat. 5,5; Apoc. 11,15

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membrii: N. Popescu, Al. Constantinescu, St. Rađu, I. Moldovan și M. Chițu.

Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65